

the
neuron
stimulating
zine

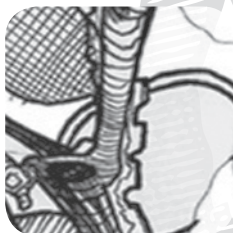
[τεύχος 016] - [050709] - [διανέμεται χωρίς αντίμο]

I am the cover!!!

...στα ασφυκτικά
μονοπάτια
προβάρουμε τον
άναρχο χορό μας,
τις μάσκες της
ομοιομορφίας
καταστρέφουν οι
μεταμορφώσεις
μας, τη σιωπή της
ενοχής διακόπτουν οι
μελωδικοί ολολυγμοί
μας, στο περιθώριο
μιας άδειας σελίδας
αναδύονται με ορμή,
νηφάλια, οργισμένα κι
αέναα:
οι χίμαιρές μας...

front & behind cover is transformation from the debu

ndjennings.com

album cover o

Opavik & Jennings "Flye! Files" http://www.opavika

συντακτική ομάδα:

[baphomet] . [comzeradd] . [δικαίος] . [stamen_feson]

artwork:

[konstantisdesign.com]

επικοινωνία:

["περιοδικό χίμαιρες" τ.θ. 42080, τ.κ. 12101] . [mail@chimeres.gr]

copyright:

[επιτρέπεται η αναδημοσίευση υλικού, χωρίς την άδεια της συντακτικής ομάδας, σε έντυπα και άλλα μέσα που λειτουργούν με άδεια copyleft]

περιεχόμενα

.το ημερολόγιο ενός τρελού - [comzeradd]	.04
.temple of the king - [angel]	.05
..''άλλοι'' (others) - james herbert [alterfactor.chimeres.gr]	.06
.διακοπές στο Sarajevo [kert]	.10
.η γέννηση του χριστού '08 [stamen_feson]	.12
.χόρευε flamenco αν τολμάς [mezcla]	.13
.u2 richtung pankow - μέρος 1 [bill mc cai]	.14
.κλειψύδρα [ειρ.κισέ & τ.βλαγκούλη]	.16
.κάπι παιδιά στις γειτονίες που τρέχουν [θανάσης]	
.εδώ είμαι και 'γώ [λ.νικολάου]	
.αμιλίνες [θ.βοριάς]	
.orson welles - part 2 [baphomet]	.18
.πρόσχε [georgia_s_onor]	.22

.23	.άπιτλο [γ.πακίτη]
	.ιθάκη [μ.νικολάου]
	.κάτω από την υπογραφή του monet [γ.βλάχος]
	.may day όνειρα [μ.ροδοπούλου]
.24	.βακχικών: τίποτα δεν είναι αληθινό η προπαγάνδα συνεχίζεται επιμέλεια: [ν.ι.πουλάκος, τ.ρήτος, στράτος π.]
.25	.μάτια αγγελικά [julia engel]
.26	.ασύμπτωτες φωτογραφίες [κίογ]
	.λύτρωση [μ.μεσσήνης]
.27	.δεκεμβρίου αγγίγματα [επαίτης]
	.lord, use somebody else [tango]
.28	.εικόνες [κ.κατσιρή]
.29	.παγκάκι [σεμπάστιαν]
	.positiv A [konstantis]

“μόνο τα μικρά μυστικά χρήζουν προστασίας. τα μεγάλα κρατούνται κρυφά από την λαϊκή δυσπιστία” ~ m. mcLuhan

πολύ καιρός.. επιτέλους επιστροφής στην ελευθερία του ιδρύματος. παραλίγο να τρελαθώ εκεί έξω. άρχισαν να μου λένε κάτι περιέργες ιστορίες για οικονομική κρίση και δύσκολους καιρούς.

λοιπόν άκου κάτι περιέργα πράγματα (τρελό σχεδόν). η Ελλάδα τα τελευταία 10 χρόνια έχει σταθερή ανάπτυξη 4%. πρόσεξε όμως αυτό πάει εκθετικά. 4% σε σχέση με το προηγούμενο έτος. μα καλά, θα αναρωτηθεί κάποιος αφελής (καμία σχέση με μας), δεν θα πρέπει να έχει βελτιωθεί με ραγδαία βήματα και η ποιότητα ζωής μας; πραγματικά τρελό!

η ανάπτυξη ουσιαστικά αντιπροσωπεύει τον τζίρο. το πόσο χρήμα κινείται. και το χρήμα (εκτός από εικονικό) δεν κυκλοφορεί ποτέ (τουλάχιστον στις αναπτυγμένες χώρες) προς όλες τις κατευθύνσεις. πάρτε ένα πολύ απλό παράδειγμα: οι τράπεζες επιδοτήθηκαν με 28δισ ευρώ προσφάτως έτσι ώστε να έχουν την ευχέρια να μας δανείσουν χρήματα για να αποπληρώσουμε τα δάνεια που έχουμε πάρει από άλλες τράπεζες. η κοινή λογική (!) θα έλεγε πως θα μπορούσαν να δώσουν τα 28δισ κατευθείαν σε μας (!). βλέπεις όμως η κοινή λογική δεν είναι τόσο κοινή. τα χρήματα έπρεπε να δωθούν στις τράπεζες ώστε να υπάρξει ο απαραίτητος τζίρος, η επιθυμητή ανάπτυξη και έτσι η Ελλάδα να είναι στις 30 πιο ανεπτυγμένες χώρες του κόσμου. όπως ήταν κι η αργεντινή λίγο πριν αρχίσουν τα πλιάτσικα σε σούπερ μάρκετς

από αγανακτισμένους τρελούς.

λοιπόν τέρμα πια με τα παραμύθια. σε κοινωνίες οικονομικής ανισότητας (ναι τέτοιες είναι αυτές που ζούμε), οικονομική κρίση υπάρχει πάντα για κάποιους και ποτέ για όλους. γι' αυτό άλλωστε και το μόνο τους ενδιαφέρον είναι απλώς να μην κατερεύσει το σύστημα με οποιαδήποτε μέσο και όχι να γκρεμιστούν οι αντιφάσεις του.

άντε ας πω άλλο ένα παράδειγμα: πετρέλαιο. θυμάσαι πέρυσι που είχε φτάσει σε τιμή ρεκόρ το βαρέλι με αποτέλεσμα να ακριβύνουν πάρα πολλά προϊόντα και υπηρεσίες με τη δικαιολογία πως χρησιμοποιείται πετρέλαιο στις μεταφορές. μέχρι και η δ.ε.η. βρήκε ευκαιρία να αυξήσει τα τιμολόγια της, παρόλο που μόνο το 25% της παραγωγής ρεύματος βασίζεται σε πετρέλαιο.

ανοίγει παρένθεση (για τη δ.ε.η. βέβαια ήταν πρόφαση. ο βασικός λόγος είναι πως πρέπει τα τιμολόγια της να φτάσουν το επίπεδο τιμών των ελληνικών πετρελαίων, την μοναδική ιδιωτική εταιρία που δραστηριοποιείται στην παραγωγή ηλεκτρικού ρεύματος στην Ελλάδα. η οποία όμως δεν μπορεί να ανταγωνιστεί τον “φιλικό προς το περιβάλλον” και φτηνό ληγγίτη της δ.ε.η. παραδόξως (!) η πολυδιαφημισμένη αυτορύθμιση της αγοράς δεν δούλεψε σ' αυτή την περίπτωση οπότε πρέπει τα τιμολόγια της δ.ε.η. να ακριβύνουν μήπως και αγοράσει κανείς κι απ' τους άλλους του καυμένου.) κλείνει η παρένθεση

πίσω στο πετρέλαιο λοιπόν. καταρχήν αυτή τη στιγμή η τιμή του πετρελαίου έχει πέσει

σε εξευτελιστικές τιμές. γιατί δεν έπεσαν και οι τιμές των προϊόντων; (ή τα τιμολόγια της δ.ε.η.;). και κατά δεύτερον (και πιο σημαντικό) το πετρέλαιο είναι φυσικός πόρος και ως φυσικός πόρος τελειώνει κάποια στιγμή με αποτέλεσμα η μείωση της παραγωγής (ναι η μαζικοποίηση της παραγωγής διαμορφώνει τις τιμές και όχι η ζήτηση. η ζήτηση δημιουργείται μετά. αφού έχουν γεννηθεί οι ανάγκες λίγο μετά το διαφημιστικό διάλειμμα), η μείωση της παραγωγής λοιπόν αυξάνει και τις τιμές.

πώς λοιπόν σκέφτηκαν να λύσουν το πρόβλημα; η κοινή λογική, που θα επέτασαι χρήση εναλλακτικών μορφών ενέργειας, είναι άχρηστη και σ' αυτή την περίπτωση. αυτό που σκέφτηκαν είναι “φυσικό αέριο”. το οποίο είναι κι αυτό φυσικός πόρος και θα αρχίσει να τελειώνει κι αυτό σε 40-50 χρόνια δημιουργώντας τα ίδια προβλήματα.

το μόνο που κατάφεραν να λύσουν είναι αντί να λύσουν το πρόβλημα, να το μεταφέρουν μερικά χρόνια μετά. μην γελιέσαι όμως. δεν το έκαναν από αφέλεια ή από ανοησία. το έκαναν επειδή δεν τους νοιάζει. δεν θα ναι εδώ τότε. αρκεί να μην σκάσει τώρα στα μούτρα τους. και θα κάνουν τα πάντα για να το πετύχουν.

ουφ πολλά είπα πάλι.. πάω τώρα. πρέπει να βάλω το dvd να παίζει. έχουμε προβολή του “money as debt” στην τραπεζαρία και έχω ήδη αργήσει.

“όποιος πιστεύει ότι η εκθετική ανάπτυξη μπορεί να συνεχίζεται για πάντα σε ένα πεπερασμένο κόσμο είναι είτε τρελός είτε οικονομολόγος” ~ k. boulding

temple of the king - [angel]

One day, in the year of the fox
 Came a time remembered well,
 When the strong young man of the rising sun
 Heard the tolling of the great black bell.
 One day in the year of the fox,
 When the bell began to ring,
 It meant the time had come for one to go
 To the temple of the king.

Μια ημέρα, τη χρονιά της αλεπούς
 Ήρθε μία εποχή που έμεινε στην μνήμη,
 Όταν ο δυνατός νέος άνδρας του ανατέλλοντος ηλίου
 Άκουσε το κάλεσμα της μεγάλης μαύρης καμπάνας.
 Μια ημέρα, τη χρονιά της αλεπούς,
 Όταν η καμπάνα άρχισε να χτυπά,
 Σήμανε τον χρόνο που είχε έρθει για τον έναν να πάει
 Στο ναό του βασιλιά.

Πόσες φορές το έχουμε ακούσει! Κι όμως κάθε φορά και ένας νέος θρόλος λες και βρυχάται μέσα μας!
 Ένα ταξίδι σε άλλη εποχή που διεγείρει τη φαντασία μας και μας κάνει να ονειροπολούμε...

Συγκρότημα:	Rainbow
Περίοδος ηχογράφησης:	20 Φεβρουαρίου έως τις 14 Μαρτίου 1975
Δίσκος:	Ritchie Blackmore's Rainbow
Πρώτη Κυκλοφορία:	Μάιος 1975
Τίτλος:	Temple of the king

Οι θρυλικοί Rainbow δημιουργήθηκαν λίγο πριν κυκλοφορήσουν τον πρώτο τους δίσκο το 1975, από τον πρώην κορυφαίο κιθαρίστα των Deep Purple, Ritchie Blackmore. Αυτός έγραφε τη μουσική στα τραγούδια τους και ηγούνταν της μπάντας με την κιθάρα του ενώ μαζί με τον στιχουργό και τραγουδιστή του συγκροτήματος Ronnie James Dio (ο Dio αργότερα αντικατέστησε τον Ozzy στους Black Sabbath) ήταν η ψυχή και το σώμα τους. Τι σκέψεις και τι συναισθήματα προκαλεί στον κάθε άνθρωπο το τραγούδι αυτό... Για τι πράγμα μας μιλάει; Όπως τα ποιήματα έτσι και οι στίχοι μερικών τραγουδιών μπορούν πολλές φορές να μας μπεδέψουν, να μας κάνουν να αισθανθούμε την αβεβαιότητα μετά από τη

σιγουριά, να πούμε ναι... ξέρω γιατί μιλάει... αλλά μετά από λίγο να το μετανιώσουμε και να πιστέψουμε ότι μιλάει για κάτι άλλο... για κάτι ονειρικό... για κάτι ουράνιο... για κάτι παντοτινό.

Αν σκεφτούμε τους στίχους του, θα δούμε μπροστά μας να εξελίσσεται μία ιστορία Μεσαιωνική, θα δούμε τους Ναϊτες ιππότες να καλπάζουν δίπλα μας, μαζί μας. Θα δούμε τους σταυροφόρους να περνούν έξω από την πόρτα μας στο ταξίδι τους για τους Άγιους Τόπους και πολύ είναι αυτοί που θα θέλουν να τους ακολουθήσουν. Θα νιώσουμε το συναισθήμα ενός απελευθερωτικού αγώνα για κάτι τόσο ιερό, τόσο θείο, όσο η ίδια η ύπαρξη.

Ξεπεξεύοντας το άλογο των

σταυροφοριών θα κλείσω τα μάτια μου και θα βγάλω την ψυχή από το σώμα μου για να ταξιδέψει ανενόχλητη, απαλλαγμένη από τη λογική των οφθαλμών δεμένη στο άρμα της φαντασίας μου. Τώρα βλέπω το ναό του βασιλιά καλύτερα... τώρα πιστεύω ότι ο ναός του βασιλιά δεν είναι άλλος από το μέρος που μπορείς καλύτερα, αμεσότερα να βρεις τον Θεό... είναι το μέρος απ' όπου μπορείς να ταξιδέψεις στο μεγάλο αέναο βασιλείο Του... είναι το μέρος απ' όπου θα φέρεις πίσω στα μέρη σου, μαζί σου, το πιο δυνατό όπλο απ' όλα, την Πίστη, για να το δείξεις σ' όλους και έτσι, με μια ματιά να πιστέψουν για το Ναό και τον Βασιλιά (of the Temple and the king).

Η λύτρωσή μου ξεκίνησε στην Κόλαση. Ήταν μια μέρα σαν όλες τις άλλες - μόνο που δεν υπάρχουν μέρες σ' ετούτο το αλλόκοτο και ανεπανάληπτο μέρος. Δεν υπάρχουν λεπτά, ώρες, εβδομάδες ή έτη. Ούτε δευτερόλεπτα. Βλέπετε, δεν υπάρχει χρόνος στην Κόλαση. Υπάρχει μόνο το υπάρχει. Κολασμένη κατάσταση. Στοχαζόμενοι κάτω απ' το αμυδρό φως που έπεφτε από ψηλά, χωρίς όνομα, χωρίς Θεό, χωρίς καμία απολύτως αίσθηση του χιούμορ, ήμουν μια αξιοθρήνητη ψυχή βυθισμένη στην αυτολύπηση, όλο σκέψη και διόλου δράση, αναλογιζόμενοι τη χαμερπή, απόβλητη ζωή που είχα κάποτε ζήσει. Τύψεις; Είναι πάρα πολλές για να τις αναφέρω, μα είχα και πάρα πολλές ευκαιρίες για να τις θυμηθώ όλες. Εύσημα; Ανάξια λόγου. Όχι, η πλάστιγγα είχε γείρει προς τη χειρότερη πλευρά και με τη μεγαλύτερη δυνατή κλίση. Σε αυτό το μέρος που έχει (κυριολεκτικά) ξεχάσει ο Θεός, λεγεώνες ολόκληρες προσπαθούσαν ακόμα να καταλάβουν τι είχαν κάνει στραβά - ή, για να είμαστε ακριβέστεροι, γιατί είχε θεωρηθεί τόσο αισχρό, που να πάρει - ενώ άλλοι καταλάβαιναν πολύ καλά. Οι πρώτοι θα μάθουν τελικά, στο μεταξύ όμως το μαρτύριό τους είναι διαφορετικό. Έξωφανα, εκεί που ζύγιζα τα αμαρτήματά μου, ένα φως άστραψε στη γωνιά του σκοτεινού "κελιού" μου.

Εμφανίστηκαν δύο από δαύτους, πανύψηλοι και αγνοί, κι απόδωξαν με την ακτινοβολία τους τις σκιές που με περιτριγύριζαν, προσέχοντας μη μολυνθούν από τον ζοφερό κόσμο στον οποίο κατοικούσα (έχει ενδιαφέρον πόσο σωστή ήταν η διαίσθηση των παλιών καλλιτεχνών, οι οποίοι απεικόνιζαν τα άγια πνεύματα να περιβάλλονται από μια φωτεινή αύρα κατά την παραμονή τους στον μολυσματικό κόσμο των ανθρώπων) και τυφλώθηκα, μέχρι που με τη βούλησή τους χαμήλωσαν την ένταση του φωτός σε πιο ανεκτά επίπεδα. Στα πρόσωπα και των δύο ζωγραφίζονταν εκνευριστικά καλοκάγαθα χαμόγελα.

"Καλή σου μέρα", είπε ένας τους, λες και είχε σημασία ο χρόνος.

Απάντησα με ένα γνέψιμο, επιφυλακτικός και τρομερά έκπληκτος από την επίσκεψή τους για να μπορώ να εκτιμήσω το διάλειμμα στη ρουτίνα μου.

"Ελπίζουμε να μην ενοχλούμε", είπε ο άλλος, δίχως ούτε σαρκασμό ούτε ειρωνεία στο ύφος του.

Το πρώτο ον, πλάσμα - άγγελος αν προτιμάτε -

παρηγορήσουμε, όχι να τιμωρήσουμε".

Να με τιμωρήσουν; Κανείς δε μ' είχε τιμωρήσει από τότε που είχα καταφθάσει. Το μαρτύριο ήταν υπερβολικά διακριτικό και ναι, υπερβολικά δραστικό για να περιλαμβάνει τιμωρία.

"Τέρμα οι ποινές, λοιπόν;" ρώτησα μισοπαρακλητικά.

"Α, δε θα το λέγαμε", αποκρίθηκε ο δεύτερος κι αλληλοκοιτάχτηκαν.

"Κάτι επίτιμο, ίσως, αλλά όχι ακριβώς ποινή", είπε ο πρώτος.

Βόγκηξα. "Κάτι χειρότερο απ' αυτό;"

"Όχι χειρότερο. Σου είπα πως είμαστε εδώ για να σε παρηγορήσουμε. Όχι, πρόκειται για κάτι απείρως καλύτερο".

Χαμήλωσε το πρόσωπό του, μου χαμογέλασε, και είδα μπροστά μου μια όψη τόσο γαλήνια, τόσο αγνή, που δάκρυα θόλωσαν την όρασή μου.

"Μια ευκαιρία", ανακοίνωσε προτού ισώσει πάλι το κορμί του.

Οι σκέψεις μου άρχισαν να τρέχουν σαν τρελές, όπως και τα αισθήματά μου. Μια ευκαιρία; Μια ευκαιρία για τι; Για να φύγω από τούτο το μέρος; Για να βρεθώ σε άλλο επίπεδο; Μια ευκαιρία να ξεφύγω από την αιώνια δυστυχία μιας ύπαρξης δίχως ελπίδα; Τι εννοούσε;

Γνώριζε τις σκέψεις μου. "Όλα αυτά", είπε, και μου έκανε νόημα να σηκωθώ, ώστε να μην είμαι άλλο υποχρεωμένος να σηκώνω το βλέμμα για να τον κοιτάζω. "Όμως το πιο σημαντικό είναι πως πρόκειται για μια ευκαιρία να επανορθώσεις".

Αντί να σηκωθώ, γονάτισα μπροστά στους δυο τους.

"Τα πάντα", είπα. "Θα κάνω τα πάντα".

"Αμφιβάλλω", ήταν η απάντησή του.

"Θα είναι σκληρή δοκιμασία". Ο δεύτερος χαλάρωσε απαλά το χέρι μου, που είχε αρπάξει το χιτώνα του. "Και το πιθανότερο είναι ότι θα αποτύχεις. Αν συμβεί κάτι τέτοιο, τότε δεν υπάρχει ουσιαστική ελπίδα για εμένα".

"Δεν καταλαβαίνω". Κοίταξα πρώτα τον έναν και μετά τον άλλο.

Ο νούμερο ένα με έπιασε απ' τον αγκώνα και με σήκωσε. "Έχουμε μια παράδοση στο ανώτατο επίπεδο".

"Στο Άγιο Μέρος;"

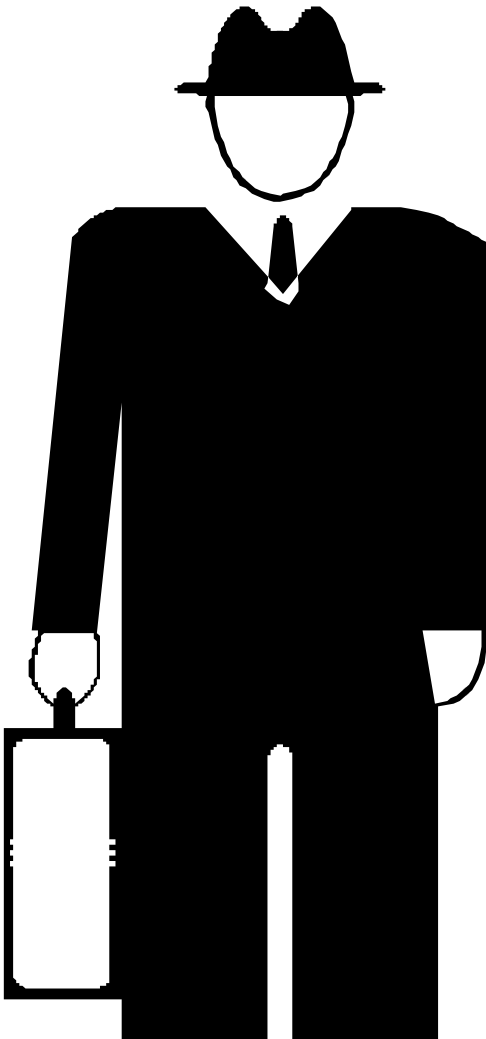
"Έσκυψε ελαφρά.

"Στον Παράδεισο;"

Το χαμόγελό του συσπάστηκε. "Αν προτιμάς".

"Τα πάντα", είπα ικετευτικά. "Πείτε μου μόνο τι θέλετε να κάνω". Ομολογώ πως ήδη τα δάκρυά μου έτρεχαν ποτάμι. Μακάρι να ξέρατε τι σημαίνει Κόλαση.

"Ηρέμησε", με καθησύχασε. "Σταμάτα να κλαις και άκουσε".

πεντακόσια χρόνια μάς επιτρέπεται να διαλέξουμε μερικές ψυχές για..."

"Τη λέμε "Ημιχιλιετή Πλήρη Άφεση Αμαρτιών"", παρενέβη όλο προθυμία ο νούμερο ένα.

"Στο πλαίσιο της οποίας, όλα τα σοβαρά και εξαγοράσιμα αμαρτήματα των διαλεγμένων ψυχών συγχωρούνται και τα πνεύματά τους παραδίδονται πάλι άσπιλα. Όπως ήταν πριν από την επίγεια γέννησή τους. Μπορούν τελικά να εισέλθουν στη Βασιλεία και να βρουν επιτέλους τη γαλήνη". Αυτό παραήταν. Έπεσα ξανά στα γόνατα, ταραζώντας τους ατμούς που στροβιλιζόνταν κοντά στο δάπεδο του κουβούκλιού μου. "Διαλέξατε εμένα" μουρμούρισα, καθώς τα χέρια μου άρπαξαν πάλι τα στριφώματα των χιτώνων

Άκουσα κάτι σαν ξερόβηχα, έναν ήχο αποδοκιμασίας, και αμέσως τα άφησα, φοβούμενος μην κενεурίσω αυτά τα σφρά και θεσπέσια πλάσματα. Παρέμεινα διπλωμένος, όμως, με τη μύτη χωμένη μες στην άχλη. "Εσένα και έναν ή δύο άλλους", με διόρθωσε ο άγγελος νούμερο δύο. "Σας ευχαριστώ, ω, σας..."

Ο νούμερο ένα με διέκοψε απότομα. "Όταν ζούσες ήσουν εντελώς διεφθαρμένος και η ποινή σου εδώ είναι δίκαιη".

"Το ξέρω, το ξέ..." Ο αυτοεξευτελισμός διακόπηκε από τους ίδιους μου τους λυγμούς, που με συντάραξαν σαν έντονος λόξυγκας. Ο νούμερο ένα είχε σταματήσει να μιλά. "Ναι, ναι, ποτέ δεν είναι αργά για δάκρυα, αλλά, σε παρακαλώ, περιμένε να φύγουμε πρώτα", με νουθέτησε, κάπως ανυπόμονα νομίζω, αν λάβουμε υπόψη την ένταση στην οποία βρισκόμουν.

Ε, λοιπόν, οι ολολυγμοί, οι τριγμοί των οδόντων και τα χτυπήματα του στήθους ήταν ο κανόνας σε αυτό το μέρος, αλλά φαντάζομαι πως θα μπορούσαν να φανούν ενοχλητικά - ή απλώς βαρετά - στους επισκέπτες. Έφερα το χέρι στην υγρή μύτη μου και έπνιξα κάθε άλλο θρήνο. Αν δεν ήθελαν θλίψη, τότε τέρμα η θλίψη. Κανά δυο ψευτοκλάματα ίσως, ίσα ίσα για να δείξω την ειλικρινή μου μεταμέλεια, αλλά τίποτα το ιδιαίτερα συνταρακτικό. Άλλωστε ήθελα απεγνωσμένα να ακούσω ποια ήταν η προσφορά.

"Ήσουν προικισμένος με πάμπολλα χαρίσματα για τη δοκιμαστική σου περίοδο στη Γη, μα τα χαράμισες όλα, τα χρησιμοποιήσες για την προσωπική σου ικανοποίηση".

"Ήσουν ένοχος ηδονοθηρίας"

"Μάλιστα".

"Συβαριτισμού"

"Μάλιστα".

"Ευδαιμονισμού"

"Ε..."

"Και χρησιμοποίησες τη γοητεία, το πνεύμα και την εξαιρετική σου παρουσία για να εξαπατάς και να ταπεινώνεις τους γύρω σου. Ιερός κανόνας σου ήταν η δολιότητα και η προδοσία, δόγμα σου το ψεύδος και η εκμετάλλευση. Εξευτέλιζες τους άξιους και καταπίεζες τους ήδη καταπιεσμένους".

"Ε, εγώ..."

Ο άγγελος νούμερο δύο προσέθεσε τη δική του μομφή. "Ακόλαστος και φαύλος".

"Ερωτότροπος και ζιγκολό".

"Εκλυτος της χειρίστου υποστάθμης". Ο νούμερο δύο δεν ήθελε με τίποτα να υστερήσει.

"Ήσουν μεγάλος αστέρας σε ένα στερέωμα από σελιλόιντ. Κινούμενος αστέρας"

“Χμ, κινηματογραφικός αστέρας”, τον διόρθωσα. “Στο μέρος που ονομάζουν Ιερό Δάσος”.

Θεώρησα πως δε θα ήταν συνετό να τον διορθώσω πάλι (Holly Wood). Δεν υπήρχε λόγος να τον αγριέψω και να του σηκωθεί το φτέρωμα (τρόπος του λέγειν - στην πραγματικότητα δεν έχουν φτερούγες. Δεν έχουν ούτε σώματα ή φωνές, αλλά ας μη γινόμαστε σχολαστικοί).

“Οι γυναίκες σε λάτρευαν, οι άντρες σε θαύμαζαν”.

“Μέχρι που σε γνώριζαν για τα καλά”, προσέθεσε με σκαίο ύφος ο νούμερο δύο. “Ο κόσμος λάτρευε την προσηνή σου εικόνα. Τον ανέμελο σοφιστή, που το απότομο παρουσιαστικό του έκρυβε μια καρδιά όλο φροντίδα και ευαισθησία. Ή έτσι νόμιζαν. Το κοινό σε γνώριζε μόνο από την ασπρόμαυρη εικόνα που παρουσίαζες”.

Φαντάσου να είχαν έρθει για να με τιμωρήσουν. “Όμως η μεγαλύτερη απ’ όλες τις αχρειότητες σου ήταν ότι προξενούσες πρόωρο θάνατο και αυτοχειρία. Οδηγούσες στην απόγνωση και ναι, ακόμα και στην τρέλα όσους σε αγαπούσαν περισσότερο και συγχωρούσαν τον αμοραλισμό και τη σκληρότητα της καρδιάς σου”.

Δεν προσπάτησα να δικαιολογηθώ. Το είχα ξανακάνει, κατά τη διάρκεια της Κρίσης μου, και δεν είχα καταφέρει το παραμικρό. Τούτη τη φορά κράτησα το στόμα μου κλειστό.

Εξαιτίας του αγριεμένου ύφους τους νόμισα ότι είχαν αλλάξει γνώμη και δε θα μου έδιναν δεύτερη ευκαιρία, όμως ο άγγελος νούμερο δύο φώτισε κάπως τα πράγματα: “Ωστόσο, είχες όντως κάποιες - όχι πολλές, να ξέρεις - λυτρωτικές αρετές”.

Κράτησα τα χείλια μου σφιχτά κλεισμένα, παρ’ όλο που, για μια ακόμα φορά, μια αμυδρή έξαψη είχε αρχίσει να με μυρμηγκιάζει και να ανυψώνει το πνεύμα μου.

“Και ήταν αυτές οι λίγες - πολύ λίγες - λυτρωτικές αρετές”, συνέχισε, “που δικαιολόγησαν την επανεξέταση της περιπτώσεώς σου. Φαίνεται πως δεν ήσουν απόλυτα κακός άνθρωπος, αν και κάποιιοι από μας διαφωνούν πάνω σ’ αυτό. Για την ακρίβεια, εκείνος που έλαβε την απόφασή να σου δώσω μια ακόμα ευκαιρία ήταν ο Υπέρτατος Κριτής - ξέρεις για Ποιον μιλάω. Ίσως σώσεις την ψυχή σου αν...” και το έκανε να ακουστεί σαν ένα μεγάλο ΑΝ “... είσαι διατεθειμένος να δεχθείς την πρόκληση”.

Το υψωμένο χέρι του με εμπόδιζε να πω άλλες ασυναρτησίες. “Ή ειλικρινής μεταμέλεια δεν είναι τόσο εύκολη υπόθεση, ξέρεις. Η Κόλαση δε βρίσκεται απαραίτητα μόνο εδώ, μπορεί να τη βρει κανείς και αλλού και αν επιστρέψεις...”

“Να επιστρέψω;” Το κορμί μου τινάχτηκε τόσο απότομα, που θα μπορούσε κανείς ν’ ακούσει τη ραχοκοκαλιά μου να τρίζει - αν είχε ραχοκοκαλιά και αν είχα κορμί. “Θέλετε να πείτε...”

Μου έγεννησαν και οι δύο καταφατικά και στο φέρεσίμο τους διέκρινα μια αλλόκοτη θλίψη. “Είναι πολύ σοβαρή υπόθεση”, είπε θλιμμένα ο νούμερο ένα και ο νούμερο δύο επανέλαβε σε εξίσου θλιμμένο τόνο: “Πολύ σοβαρή υπόθεση”.

“Επειδή αν αποτύχεις σε χάνουμε για πάντα, δεν πρόκειται ποτέ να σου δοθεί άλλη ευκαιρία να σώσεις την ψυχή σου. Η καταδίκη σου θα είναι πραγματικά αιώνια.”

“Και ακόμα χειρότερη απ’ αυτή”, συμπλήρωσε ο συνεργάτης του.

Ξεροκατάπια. “Χειρότερη;”

“Ω, πολύ χειρότερη. Απείρως χειρότερη. Αιώνιας χειρότερη”. Ο άγγελος νούμερο δύο κουνούσε το κεφάλι όλο οίκτο. “Γι’ αυτό σκέψου προσεκτικά προτού πεις το ναι σε μια νέα ζωή και στη σκληρή αφύπνιση που θα συνεπάγεται”.

“Δε..., δε θα επιστρέψω ως ο εαυτός μου;”

“Μία ήταν η Ανάσταση - δύο, αν μετρήσουμε και τον Λάζαρο, αλλά εκείνος έπρεπε τελικά να εγκαταλείψει ξανά το σώμα του. Εκτός αυτού, εσύ εγκατέλειψες το γήινο σαρκίο σου πριν από πενήντα - με ανθρωπίνους όρους - χρόνια περίπου. Θα προκαλούσες μεγάλη αναταραχή αν εμφανιζόσουν ξανά με αυτό”.

Πενήντα χρόνια; Αν με ρωτούσατε θα σας έλεγα πως θα μπορούσαν να είναι και πενήντα χιλιάδες. “Θα διαπιστώσεις ότι ο παλιός σου κόσμος έχει αλλάξει κατά πολύ από τότε που τον εγκατέλειψες, και μέρος της εξιλέωσής σου θα είναι η απώλεια των προνοιμών και των χαρισμάτων που κάποτε είχες, γι’ αυτό για μία ακόμα φορά σου συνιστούμε επίμονα να σκεφτείς με προσοχή προτού αποφασίσεις”.

Χρειάστηκε μόνο δύο αιώνια δευτερόλεπτα για να αποφασίσω. Επέδειξα, όμως, περισσότερη προσοχή για την επιλογή των λόγων μου, παρά για τη λήψη της απόφασής μου. “Αφήστε με να επανορθώσω”, ικέτευσα. “Σας παρακαλώ, δώστε μου την ευκαιρία μιας νέας Κρίσης”.

Οι άγγελοι συνέχισαν να με κοιτούν με λύπηση. “Θα υπάρχουν όροι”, είπε ο νούμερο ένα.

“Πείτε μου μονάχα τι πρέπει να κάνω”.

“Ένας από τους όρους είναι ότι δε θα γνωρίζεις”.

“Μα πώς μπορώ να...”

“Θα επιλέξεις το σωστό. Ή ίσως θα επιλέξεις το λάθος. Θα έγκειται αποκλειστικά σ’ εμένα”.

Και με αυτά τα λόγια με άφησαν μόνο. Χάθηκαν σαν αέρας κι απέμεινα πάλι να ατενίζω το σκοτάδι και τις σκιές. Έπειτα έσκυψα το κεφάλι κι άρχισα να κλαίω γοερά.

Τρόπος του λέγειν, βέβαια...

αποσυρση
ραδιοφωνου
ΤΩΡΑ

click me
web radio

chi
me
res

fm

διακοπές στο sarajevo - [kert]

“Αν αληθεύει μια θεωρία που λέει πως η αίσθηση δεν φωλιάζει μέσα στο κεφάλι, πως ένα παράθυρο, ένα δέντρο, ένα σύννεφο δεν το αισθανόμαστε μες το μυαλό μας, παρά στον τόπο που το αντικρίζουμε, τότε με την ματιά που ρίχνουμε στον κόσμο βρισκόμαστε έξω απ' τον εαυτό μας”.

W. Benjamin, Μονόδρομος (μτφ. Ανδρικοπούλου Ν.), Αγρα, Αθήνα, σελ.46

Sarajevo. Πρωτεύουσα της Bosnia and Herzegovina. Πληθυσμός 420.000. Μία πόλη με χρώμα από τους δρόμους, τις πινακίδες, τα κτίρια, στους ανθρώπους. Πόλη πολυπολιτισμική, πολυεθνική, πολυθηρησκευτική.

Πρωί
Από μακριά, καθώς προσέγγιζες την πόλη, εύκολα μπορούσες να αντιληφθείς ότι μπαίνεις σε πρωτεύουσα κράτους. Φτάνοντας ζημέρωμα αιφνιδιάζεσαι. Περιμένει κανείς να δει μια πόλη ρημαδιό να ψυχορραγεί. Το λιγοστό φως όμως αρκούσε να με πείσει για το αντίθετο. Τραμ, λεωφορεία, ταξί όλα στη θέση τους. Τα κτίρια αγέρωχα, οι άνθρωποι αμέριμνοι απολαμβάνουν την πρωινή αύρα. Όταν άρχισε ο ήλιος να μου επιτρέπει να μπορώ να διακρίνω λεπτομέρειες (και όταν όντως είχα ξυπνήσει!), άρχισα να βλέπω τα πρώτα σημάδια. Τι σημάδια; Σημάδια από σφαίρες, βόμβες, πυραύλους.. δεν ξέρω. Σημάδια πολέμου. Οι ουλές στα κτίρια έμοιαζαν με περασμένη εφθηβική ακμή στο δέρμα της πόλης. Μια πόλη που ωρίμασε όμως γρήγορα, και ενηλικιώθηκε μόλις σε τρία

χρόνια (1992-95) και είναι έτοιμη να διδάξει. Η πόλη πλέον, πιο ώριμη από ποτέ, επέλεξε να μην διαγράψει αυτά τα σημάδια ντροπής. Όχι γιατί δεν μπορεί, αλλά επειδή δεν θέλει να ξεχάσει. Όχι να ξεχάσει την κτηνωδία του πολέμου, αλλά την ελπίδα που ξεφυτρώνει μέσα από κάθε μία τρύπα όπως τα αγριολούλουδα μέσα στα κατεστραμμένα σπίτια. Το αρνητικό της συνειδητής μνήμης, την άρνηση που εκπροσωπεί την λήθη, ακριβώς γι' αυτό που μιλούσε και ήθελε να ενεργοποιηθεί ο W. Benjamin. Σε μια αναζήτηση της φυσιογνωμίας των υλικών ιχνών της πόλης με μια μέθοδο που συγκρίνει ιστορικά σχετικά απομακρυσμένες περιόδους, δεν μπορείς να ανασυγκροτήσεις αυτό που υπήρξε, αλλά μέσα από μια αιφνίδια επικαιροποίηση του παρελθόντος να αναδείξεις μια συλλογική απώθηση, να βρεθείς μπροστά σε μια νέα επίγνωση: ότι δεν έχει καταγραφεί στη μνήμη, μπορεί τη στιγμή της ανακάλυψής του να γίνει αντικείμενο της εμπειρίας και μάλιστα σε διαστάσεις που δεν πήρε στο παρελθόν. Το παρελθόν, αναγνωσμένο μέσα από τα υλικά ίχνη, αναδεικνύεται ως πεδίο ανεκπλήρωτων

δυνατοτήτων. Μία πόλη εικόνων. Εικόνες δεικτικές, που μέσα από το παρελθόν αναπαριστούν και δείχνουν το μέλλον. Μεσημέρι
Αναπάντεχα ηλιόλουστος ουρανός. Περιπλάνηση στο πολύβουο κέντρο. Στην καρδιά των Βαλκανίων, το κέντρο της πόλης έχει χρώμα και άρωμα ανατολής, καθότι περιοχή μουσουλμανική. Τόσο τα λουτρά όσο και η μυρωδιά από τα μπαχαρικά στα κεμπάπ είναι κάτι που δεν μπορεί να μην ζαφνιάσει τον επισκέπτη. Την ίδια στιγμή που φαντάζεσαι την μυρωδιά από σκόνη, μπαρούτι και μολύβι, ένα συνονθύλευμα αρωμάτων προλαβαίνει να τρυπήσει το μυαλό. Η αφόρητη ζέστη κάνει επιβεβλημένη την χρήση αστικών συγκοινωνιών. Με την μικρή ταχύτητα του παλαιού τραμ προλαβαίνεις να δεις πολλά. Λίγο πιο κάτω από το ιστορικό κέντρο μια εβραϊκή συναγωγή. Τρία λεπτά αργότερα ένας ορθόδοξος ναός. Καταλαβαίνω ότι βρίσκομαι στη Σερβική περιοχή. Ξάφνου ένας καθολικός ναός (μάλλον) που μου έφερε στο νου τη Notre Dame du Haut του Le Corbusier δίπλα στα χαρακτηριστικά κομμουνιστικά μπλοκ κατοικιών. Σχεδόν σοκάρεσαι... Πόλη

αποκαλύψεων, συγκρίσεων, ανεραϊσίων, συσχετίσεων. Μία ηλικιωμένη αγναντεύει αφού η δροσιά της σκιάς του παράθυρου της το επιτρέπει. Φανάρι. Ταυτόχρονα κόκκινο και πορτοκαλί ενώ η ηχητική ειδοποίηση για τους τυφλούς ακούγεται σαν υπόκωφο κομπρεσέρ. Μία μορφή βγαλμένη από ταινία του Κουστουρίτσα δίπλα σε έναν ξιπόλητο μπόμπιρα: είναι άραγε ο πατέρας του; Περνά ο μικρός το στενό δρομάκι και εξαφανίζεται. Μάλλον δεν ήταν τελικά!. Ένας ουρανοξύστης υπό ανέγερση. Πιο κάτω ένας μέθυσος που απολαμβάνει τη σκιά που του προσφέρει το μνημείο της ενωμένης Γιουγκοσλαβίας (internal flame). Μετά από τη μέθη που μου προκαλούσαν όλες αυτές οι πρωτόγνωρες μορφές επανέρχομαι.

Η συμπεριφορά των ανθρώπων δεν μαρτυρούσε σε τίποτα το τι έζησε αυτή η πόλη. Ο χώρος όμως κατέγραψε κάθε μία από αυτές συγκλονιστικές στιγμές όπως άλλωστε έπραξε και το συλλογικό ασυνείδητο των κατοίκων της. Έχοντας την τύχη να κάνω διάφορες συζητήσεις με Βόσνιους αλλά και με κατοίκους τους Sarajevo διάβηκα πολλά και αναρωτήθηκα ακόμα περισσότερο. Επιστρατεύοντας πάντα όλη μου την ευγένεια και διακριτικότητα που απαιτούν τέτοια θέματα και την ίδια στιγμή όλη την λαίμαργη περιέργειά μου, μερικές μεσημεριανές κουβέντες είχαν ως εξής:

-Eee, sorry for asking but how do you feel living in a city full of scars? What about the war period, but all these things that you say that maybe they are some people in a difficult position. -Why shy? I don't see the-

ses scars anymore, ήταν η απάντησή. Όσον αφορά την περίοδο των βομβαρδισμών οι περιγραφές χωρίς να θέλουν από τους συνομιλητές να γίνουν ανατριχιαστικές ή σκληρές γίνονταν, γιατί απλά συνειδητοποιούσες ότι δεν ήταν ένα τηλεοπτικό ρεπορτάζ που θα τελείωνε με τις διασημότητες. Ήταν εμπειρίες σκληρές και χαραγμένες στην ψυχή και την μνήμη αυτών των ανθρώπων. Παρόλα αυτά, η συμπεριφορά τους, χωρίς να γίνεται υποκριτική, δεν παρουσίαζε ποτέ το αναμενόμενο παράπονο. Ένα πράγμα είναι σίγουρο πάντως

στην αίσθηση που έχουν για αυτά που συνέβησαν. Και οι δύο "αντιμαχόμενες" πλευρές, Σέρβοι και Βόσνιοι, συμφωνούσαν σε έναν κοινό παρανομαστή: την Αμερικανική παρεμβατικότητα που άνοιξε το δρόμο για πολεμική σύρραξη, υποδαυλίζοντας έναν θρησκευτικό φανατισμό. Στην ατμόσφαιρα δεν ένιωσα κάποιο "γιατί;", κάτι που περίμενα για να είμαι ειλικρινής, αλλά ένα "πότε;", μια χρονική διάσταση για να νιώσουν και οι ίδιοι οι κάτοικοι και οι γείτονες ξανά ένα. Μία κυβερνητική αναβλητικότητα,

μία πολιτική προσμονή. Με τις συζητήσεις, τις περιπλανήσεις και τις σκέψεις, η ώρα πέρασε. Σκοτεινιάζει και δεν πήγαμε ακόμη στο λόφο. Άσε που θέλω να καπνίσω και δεν πουλάν πουθενά χαρτάκια..

Απόγευμα

Ο ήλιος πέφτει στο Sarajevo. Ένα ματωμένο ηλιοβασιλέμα διαδέχεται τον καυτό μεσημεριανό ήλιο. Το αεράκι στο λόφο είναι τουλάχιστον αισθητό. Μπροστά μας ξάφνου όλη η πόλη. Τελικά δεν είναι τόσο μεγάλη όσο μου είχε φανεί με το τραμ. Μετά από αυτή τη συνειδητοποίηση ακολουθεί σιωπή και παρατεταμένη παρατήρηση. Αποτέλεσμα της τελευταίας; Νεκροταφεία, πολλά νεκροταφεία. Δυτικά, ανατολικά, βόρεια, παντού. Κάθε μικρός λοφίσκος, πέρα από τα βουνά που περικυκλώνουν την πόλη και από όπου γίνονταν οι βομβαρδισμοί, καλύπτεται από είναι μαρμάρινο πέπλο. Αναμενόμενο θα έλεγε κανείς, αν αναλογιστείς τους 11.000 νεκρούς που ήταν ο απολογισμός των συρράξεων, αν θυμάμαι καλά αυτό που μου είπαν κάποιες ώρες νωρίτερα.

Κάπως έτσι αποχαιρετάμε το Sarajevo. Με έναν ήλιο κατακόκκινο που έμοιαζε να έχει πάρει το χρώμα του από την εξάτμιση της αιματοβαμμένης γης. Καληνύχτα Sarajevo..

η γέννηση του χριστού '08 [stamen_feson]

Κάποιοι επέμεναν.

Δεκέμβρη του 2008) θα

Μόλις μάθαμε τι τρέχει

καθόλου. Πήραμε το

αμέσως. Η μοναδική

είχε απεσταλμένο στο

Εδώ σε μια φτωχή

της πρωτεύουσας της

θα γεννηθεί ο Μεσσίας.

Πρώτες πρωινές ώρες

τη μεγαλύτερη ίσως

Λατινικής Αμερικής στο

Ρωτήσαμε τους

Όλοι μας μίλησαν για τη Μαρία που <<εδώ

και μήνες μας έχει ζαλίζει η παλαβή ότι θα

γεννήσει τον υιό του Θεού>>. Ήταν φανερό

ότι κανείς δεν την πίστευε. Εκτός από

την οικογένειά της. Μιλήσαμε με

τους γονείς της λίγο πριν

δούμε την ίδια. Μας είπαν

ότι η παρθένα 16χρονη κόρη

τους, έβλεπε περίεργα όνειρα.

Κάτι αρχαγγέλους να της λένε ότι είναι

η εκλεκτή για να γεννήσει τον Μεσσία.

Τους ρώτησα αν την πίστευαν και μου είπαν

<<σε λίγο θα την πιστέψεις και εσύ αγόρι μου>>.

Μου έμεινε να δω λοιπόν και τη Μαρία. Και την

είδα το μεσημέρι. Με μια κοιλιά μέχρι το

στόμα ξαπλωμένη σ' ένα σπασμένο

κρεβάτι να υποφέρει και να χαμογελάει

ταυτοχρόνως.

Πέρασαν ώρες... πολλές

πιστεύω και εγώ στο

μαζευτεί πολύς κόσμος

νύχτα, σκέφτηκα.

Ξαφνικά βγήκε από

δάκρυα στα μάτια. Μας

γεννήθηκε νεκρό και ότι η

Έφυγα., δεν ήθελα να

ρε μεσσία δεν ήρθες ούτε

Επέμεναν ότι σήμερα (25

γεννιόταν ο Μεσσίας.

δεν το συζητήσαμε

αεροπλάνο και ήρθαμε

ελληνική εφημερίδα που

γεγονός ήμασταν εμείς.

παράγκα του Καράκας,

Βενεζουέλας, έλεγαν ότι

φτάσαμε στο Πατέρα

παραγκούπολη της

χείλος του Καράκας.

κατοίκους της περιοχής.

Όλοι μας μίλησαν για τη Μαρία που <<εδώ

και μήνες μας έχει ζαλίζει η παλαβή ότι θα

γεννήσει τον υιό του Θεού>>. Ήταν φανερό

ότι κανείς δεν την πίστευε. Εκτός από

την οικογένειά της. Μιλήσαμε με

τους γονείς της λίγο πριν

δούμε την ίδια. Μας είπαν

ότι η παρθένα 16χρονη κόρη

τους, έβλεπε περίεργα όνειρα.

Κάτι αρχαγγέλους να της λένε ότι είναι

η εκλεκτή για να γεννήσει τον Μεσσία.

Τους ρώτησα αν την πίστευαν και μου είπαν

<<σε λίγο θα την πιστέψεις και εσύ αγόρι μου>>.

Μου έμεινε να δω λοιπόν και τη Μαρία. Και την

είδα το μεσημέρι. Με μια κοιλιά μέχρι το

στόμα ξαπλωμένη σ' ένα σπασμένο

κρεβάτι να υποφέρει και να χαμογελάει

ταυτοχρόνως.

Πέρασαν ώρες... πολλές

πιστεύω και εγώ στο

μαζευτεί πολύς κόσμος

νύχτα, σκέφτηκα.

Ξαφνικά βγήκε από

δάκρυα στα μάτια. Μας

γεννήθηκε νεκρό και ότι η

Έφυγα., δεν ήθελα να

ρε μεσσία δεν ήρθες ούτε

ώρες. Είχα αρχίσει να

θαύμα. Βράδιασε και είχε

έξω από το σπίτι. Άγια

το σπίτι η μαμή με

ενημέρωσε ότι το παιδί

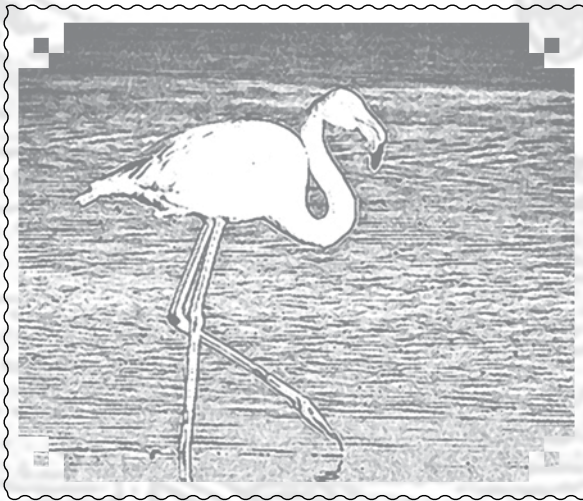
Μαρία πέθανε στη γέννα.

ακούσω τίποτα άλλο. Α,

φέτος.

χόρεψε flamenco αν τολμάς! [mezcla]

Επειδή είσαι λάτρης της ισπανικής κουλτούρας και δεν ξέρω αν ξέρεις πως υπάρχει και αυτό το νέο πράγμα - το Flamenco - είπα να σε διαφωτίσω. Είναι η νέα μόδα που έχει ξεφυτρώσει και διαδίδεται σαν πανούκλα, αφήνοντας παραμορφωμένα μέλη και μυαλά στο πέρασμά της. Είναι αυτό το ρυθμικό κλαπ κλαπ που προσπαθεί να κάνει η χορεύτρια με τις παλάμες και τότε συνειδητοποιεί ότι - ενώ αυτό φαίνεται τόσο εύκολο - ενώ όλη της τη ζωή το έβλεπε να συμβαίνει τόσο φυσικά γύρω της - δεν μπορεί να το κάνει. Δεν έχει τον ρυθμό. Τότε αρχίζει να βγάζει αφρούς από το στόμα και σε μερικά δευτερόλεπτα

εξαυλώνεται, μέσω μιας βιολογικής διεργασίας που δεν έχει ερμηνευτεί ακόμα στη βάση της λειτουργίας του ανθρώπινου DNA. Η ζωή της μόλις έχει καταστραφεί. Αν είσαι χιτάνα και δεν χορεύεις Flamenco είναι σαν να είσαι η Αγκέλα Μέρκελ, ξέρω 'γω, και ξέρεις μόνο να τραγουδάς γαλλικά σανσόνς - Über Politik hab ich doch keine Ahnung - ich mag nur singen und nackt tanzen[1].

Ο ίδιος ο Φράνκο χόρευε Flamenco καθώς οι γενναίοι του στρατιώτες επέβαλαν τη δικτατορία του - χορεύοντας και αυτοί Flamenco φυσικά. Ήταν η πιο διασκεδαστική έφοδος στρατευμάτων στην παγκόσμια ιστορία της εφόδου στρατευμάτων και όλοι έκαναν κλαπ κλαπ με τα χέρια τους και τραγουδάγαν με αποτέλεσμα να μην ακούγονται οι ριπές των πολυβόλων και οι βόμβες. Τις ονόμασαν

F l a m e n c o -
βόμβες και
έμειναν και
αυτές στην
ιστορία, ενώ τα
πτώματα που
βρέθηκαν με το
πέρασ αυτής
της επιχείρησης
(κατά περίεργο
τρόπο είχαν
όλα ένα κόκκινο
μ α ν τ ή λ ι ,
λουλούδι, μάτι,

καρδιά) θεωρήθηκε ότι ήταν αυτόχειρες ακριβώς επειδή αυτοί δεν μπορούσαν να χορέψουν Flamenco (σου εξήγησα πιο πάνω, μέσα από το παράδειγμα της χιτάνας, πόσο σοβαρό είναι για την κουλτούρα τους η αδυναμία αναπαραγωγής κινήσεων Flamenco).

Χόρεψε Flamenco αν τολμάς!

[1] Δεν έχω ιδέα από πολιτική. Μου αρέσει μόνο να τραγουδάω και να χορεύω τίσιτσιδη.

U2 RICHTUNG PANKOW

(part 1)

Όταν ο Karl-Heinz Ziegel ξύπνησε εκείνο το πρωινό..... εκείνο το πρωινό δεν υπήρξε ποτέ. Αυτό πρέπει να το ξεκαθαρίσω από την αρχή. Αυτός όμως υπήρξε, σ' ένα υπέροχο ανύπαρκτο πρωινό. Ξύπνησε πάνω στο πάτωμα, μάλλον από το κρύο. Ίσως και να ήταν από το φως που έμπαινε από το μεγάλο παράθυρο στο σαλόνι. Τον τύφλωνε αυτό το φως. Ανοίγοντας τα μάτια είδε το πάτωμα πάνω στο οποίο κοιμόταν και το παράθυρο και το φως. Βρισκόταν στο σαλόνι. Το κεφάλι του τον πονούσε φρικτά, καθώς και η πλάτη του. Τα ρούχα του μύριζαν ούισκι, το δωμάτιο μύριζε ούισκι. Δίπλα του ήταν ένα μισοτελειωμένο μπουκάλι ούισκι. Η πόρτα του δωματίου ήταν ανοικτή και τότε για πρώτη φορά πρόσεξε έναν άνδρα ξαπλωμένο πάνω στο κρεβάτι. Κατάφερε να στηριχθεί στα πόδια του και να διασχίσει το σαλόνι σχεδόν όρθιος. Καλά τα πήγαινε. Πέρασε μέσα από την πόρτα στο δωμάτιο και έφτασε κοντά στον άντρα. Στον άντρα που ήταν μάλλον νεκρός από ώρα. Είχε μια μικρή κοκκινόμαυρη τρύπα στο στήθος και αυτό ήταν όλο. Δίπλα του είχε και το όπλο του Karl-Heinz Ziegel. Ο Karl-Heinz Ziegel μόλις είχε μετακομίσει στο Βερολίνο, αναζητώντας την ανωνυμία της μεγάλης πόλης. Και μέχρι τώρα τα πήγαινε περίφημα. Βέβαια το ότι βρισκόταν σ' ένα άγνωστο διαμέρισμα μ' έναν άγνωστο νεκρό και το ότι και το όπλο του βρισκόταν εκεί... αυτό κάπως περιέπλεκε τα πράγματα. Και ειδικότερα όταν άκουσε τη σειρήνα να πλησιάζει. Μάλλον τότε ήταν η στιγμή που συνήλθε κάπως από τον λήθαργό του. Ήπιε μια γερή γουλιά από το ούισκι και βγήκε από το διαμέρισμα. Το αυτοκίνητο της αστυνομίας όμως ήταν ήδη εκεί. Τους άκουσε στην είσοδο. Ανέβηκε στον τελευταίο όροφο και άνοιξε την πόρτα προς την ταράτσα. Πάλι αυτό το περίεργο φως τον έλουσε και ίσως και να τον διαπέρασε. Αλλά δεν είχε χρόνο για τέτοια πράγματα. Κοίταξε γύρω του και έτρεξε προς τη πλευρά που το κτίριο ενωνόταν με το διπλανό. Από εκεί στο αμέσως επόμενο και μετά κατέβηκε προσεκτικά τη μεταλλική σκάλα που βρισκόταν στο Hof του σπιτιού. Μετά από ένα λεπτό ήταν ήδη στον δρόμο, χάθηκε μέσα στο πλήθος. Έφυγε όσο πιο μακριά μπορούσε, περπατούσε για μισή ώρα. Η μέρα είχε μπει για τα καλά. Η πόλη είχε ξυπνήσει και ο κόσμος ήταν ήδη εκεί. Μπήκε στο πρώτο καφέ που συνάντησε στο δρόμο του.

Όχι, η αλήθεια είναι ότι το πρώτο που βρήκε ήταν πολύ φωτεινό και γεμάτο. Δεν του άρεσε η ιδέα να βρεθεί ξαφνικά με τόσο κόσμο μέσα σε ένα καφέ. Κατέβηκε την Rosenthalerstrasse και τότε μπήκε όντως στο πρώτο καφέ που βρήκε μπροστά του. Ήταν αρκετά σκοτεινό και ο σερβιτόρος έδειχνε να έχει την ίδια διάθεση που είχε και ο Karl-Heinz Ziegel. Κάθισε στο τραπέζι που ήταν πιο κοντά στο μπαρ. Αυτό το τραπέζι ήταν σαν να τον περίμενε εκεί. Ο σερβιτόρος πλησίασε και ο Karl-Heinz Ziegel παρήγγειλε πρωινό και έναν Milchkaffee. Μετά από δέκα λεπτά και τα δυο βρίσκονταν στο τραπέζι μπροστά του. Ο χρόνος εξακολουθούσε να περνάει τόσο αποσπασματικά και αδέξια μέσα από το κεφάλι του. Ήπие τον μισό καφέ του σε δυο γουλιές και άρχισε να τρώει το πρωινό του. Έπρεπε να βάλει σε μια τάξη τις σκέψεις του. Πρώτα να τις βρει και μετά να τις βάλει σε τάξη.

Το επόμενο δευτερόλεπτο ήταν που άνοιξε η πόρτα και μπήκε εκείνος ο καλοντυμένος κύριος με την γκρι καμπαρτίνα. Κάθισε στο διπλανό τραπέζι και παρήγγειλε αμέσως ένα Carruccino. Έβγαλε από την τσάντα του την εφημερίδα του – διάβαζαν την ίδια εφημερίδα. Και να που στο εξώφυλλο της Berliner Zeitung συναντούσε για δεύτερη φορά τον άγνωστο άνδρα. Έδειχνε κάπως αλλαγμένος, αλλά μάλλον ήταν επειδή στη φωτογραφία ήταν ακόμα ζωντανός. Βγήκε βιαστικά από το καφέ, διέσχισε τον δρόμο και στο περίπτερο απέναντι αγόρασε την εφημερίδα. Πύρισε πίσω και ξαναμπήκε στο καφέ που πλέον του φαινόταν πολύ οικείο. Ήταν σίγουρα ο άνδρας που συνάντησε το πρωί σε εκείνο το διαμέρισμα. «Ο Michael Böhning πρόεδρος της εταιρίας Umwelt-Bauen GmbH... στέλεχος της εταιρίας από το 1965... μπλα μπλα... μετέβει στο Ανατολικό Βερολίνο την Δευτέρα 25 Φεβρουαρίου... μπλα μπλα... εξαφανίστηκε μετά από δύο μέρες... Μαρτυρίες λένε ότι απήχθει από την κατοικία όπου διέμενε. Άγνωστα τα κίνητρα μιας τέτοιας ενέργειας». Κατέβασε την εφημερίδα απότομα και κοίταξε αφηρημένα έξω από το παράθυρο στον δρόμο. Το τραμ ανέβαινε την Rosenthalerstrasse για μια ακόμη φορά με προορισμό την Schillerstrasse στα βόρεια της πόλης. Πετάχτηκε απότομα από το τραπέζι, ήπие βιαστικά μια τελευταία γουλιά από τον καφέ του και άφησε τα λεφτά πάνω στο τραπέζι. Ο δρόμος ήταν πάλι δικός του.

Bill Mc Cai

κάτι παιδιά στις γειτονιές που τρέχουν - [θανάσης]

κλεψύδρα - [ερί. κιοσέ & τ. βλαγκούλη]

Περνάνε τα λεπτά
κοιτώντας μια κλεψύδρα

κι ο χρόνος δεν λείπει να σταματήσει
ή να περάσει ...

απλά κυλάει βασανιστικά
ανοίγοντας κι άλλες πληγές
στην ήδη σκισμένη ψυχή μου
χωρίς να νοιάζεται
χωρίς να νιώθει ...

αυτός απλά κάνει αυτό που πάντα έκανε
και που πάντα θα κάνει

θα κυλά ...

αδιαφορώντας για το τι καταστρέφει
για το τι δημιουργεί

εμείς εδώ,
έρμιάς του,

ανήμποροι σερνόμαστε πάνω στα σγκάθια του

τα πρόσωπά μας
στις ζωές των άλλων κρυμμένα
πνεύματα χωρίς στόχο ή προορισμό

Απλά και μόνο ζούμε
Ένα ρολόι μας θυμίζει
πως γεννάμε
κι ως είμαστε νέοι

πεθαίνει το μυαλό
στην λήθη των πραγμάτων

Ξυπνάω με τον ήχο της βροχής
και ανοίγοντας τα μάτια.

αγγιγντέω θάλασσες, ήλιους, γοργόνες.

Η ώρα δεν περνά και μέσα στην απτόνωση,
ο εφιάλτης ταξιδεύει.

Περνάει οι σκέψεις μέσα απτό χαρές και λύπες
χαμένους πάντα μέσα στην έρημο του νου μου.
Μα δεν έχουν σταματημό του χρόνου οι λεπτοδείκτες
και νιώθω κρύα την πολυτιμή ανάσα μου.

Επιπλέω χωρίς σωστικό, σε μία θάλασσα,
όπου το βάθος της κανείς δεν έχει μετρήσει.
Μα πιο πολύ φοβόμουν τον πύργο,
μπας και το χέρι μου, θα λήσει να αγγίζει.

Και ξαφνικά, είδα μια στεριά,
γεμάτη καρπούς και άνθη.

Κοιτώντας όμως μέσα απ' τα πυκνά κλαδιά,
αντίκρισα το γέλιο σου και όλη σου τη χάρη.

Χαζέυω σαν μικρό παιδί,
μία σχίδα που φωτίζει.
Έχεις μια ψυχή, γυμνή,
που τη δίμα μου ποτίζει.

Ήσουν σαν τον κήπο της Εδέμ,
γεμάτη πηγές και καταροάκτες που ρέουν.

Μα κάποιου, μου 'λεγαν πως δεν,
κάτι παιδιά, στις γειτονιές που τρέχουν.

Και τότε έτρεξα και γώ,
στις γειτονιές εκείνες.

Χαρίζοντας μου δαμάσκηνο πικρό.
Σκοτώνοντας έτσι τις μόνες μου ελπίδες

ανήλικες - [θ. βοριάς]

[α']

Λίτε πως βορθεί η απόσταση
γι' αυτό δε σας πονάνε
τα θραύσματα
των μακρινών πολέμων.

Είναι κάποιου σίχου
που μειώνουν την απόσταση,
που διαβάζοντάς τους
φυτεύουν στο κορμί μου
τα φλεγόμενα συντριμμία
των εμπόλεμων ζωνών.

[β']

Γέρος φύλαρχος το ψυθύριζε
στη σκόνη της ερήμου:

«Μην το φοβάσαι το μαχαίρι,
δε θα χαλάσει την ψυχή σου,
μόναχα τη σκληβά
και το κορμί σου θα τρυπήσει
κι όπι τρυπάει και χώνεται
είν' έρωτας βαθύς.»

[γ']

Σύντομα θα γίνουν έρουμες.
Με προβολείς θα εξοντώνουν τις σκιές.

ένα σώμα έμεινε να κάμουμε
μισό
από δάκρυα λειψό

μια κλειψυδρα απομείναμε να κοιτάμε
κι ο χρόνος...

Ο χρόνος μας περιφρονεί
ένα τίποτα μπροστά του

Τι κι αν οι παλμοί μας
επικίνδυνα λιγοστεύουν
τι κι αν μαυρα δάκρυα
τα μάτια μας γεννάνε

Αυτός εκεί...
Χωρίς συναίσθημα κυλάει

Δίκως μνήμη
Ο τρόπος του αυτός!
Πρόσωπα δεν γνωρίζει
Δεν Μας βλέπει
Από πάνω Μας περνάει
Με ξυρόφια πόδια

Κι άλλες ανοιχτές πληγές
Και Εγώ Εδώ!

Την ίδια κλειψυδρα ακόμα κοιτώ

Στον χρόνο που τελειώνει
Μιλώ ...

Επρ. Κισσέ και Τ. Βλαγκούλη
(16 χρόνών από την Δράμα)

Έρωτας, χαρά, χορός, τραγουδι!
Άραγε υπάρχουν;
Και αν υπάρχουν, που είναι;
Ίσως ρωτήσω,
κάτι παιδιά,
στις γειτονίες,
που τρέχουν.

εδώ είμαι και γω - [Λ. νικολάου]

Θα με σταυρώσεις, θα με παρέμεις,
τα ρούχα μου στα ζάρια θα τα παίξεις
και ύστερα θ' ανέβεις τα κανήλια
και θ' ακουμπάς στον Επιτάφιο τα χέλια
αυτά που βιάστηκαν τριπλά να μ' αρνηθούν.

Και στη Γεσθημνή μου θα δειλιάξεις,
για ποιόν Ανάσταση αλήθεια να νιορτάξεις,
θα κοινωνείς στο ιερό της εκκλησίας,
πίνοντας το αιμα μιας ανώφελης θυσίας
αφού δεν έμαθες ποτέ πώς αγαπούν.

Τη δύσκολη ώρα στο ασθεννοφόρο,
θα με μπερδεύεις με τον Εωσφόρο
κι ενώ ψυχή δεν θα 'χεις να χαρίσεις
και πάλι να σε σώσω θ' απαιτήσεις,
γιατί νομίζεις οι Θεοί πώς δεν πονούν.

Κι εγώ που σ' έβρισα από χόμα και νερό
το αίμα μου θα στάζω στον ορό,
πνοιή αφού είσαι εσύ απ' την πνοιή μου
η αμαρτία σου σς είναι και δική μου
γιατί οι Θεοί στο τέλος συγχωρούν.

[issue'0161 - [050709] - [chimere's.gr]

Όπου κι αν κρύβονται τα σκόρπια λόγια
θα τσακιστούν μια μια οι συλλαβές τους.

Τα σκόρπια λόγια σου
-γιατί δεν ήταν άσκοπα και καθημερινά-
θα τα πληρώσεις ακριβιά.

[δ']

Έφυγαν οι νυχτόβιοι
κι άδειασε το πάρκο·

έμεινε μονάχο,
ξεχασμένο στο παγκάκι
το πανωφόρι
του φεγγαριού.#

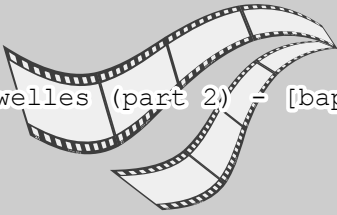
[ε']

Φύσηξε απ' τη μεριά της Παλαισίνης.
Τα σύννεφα έφεραν πόλεμο
στη νυσταγμένη πωλητρία μας.

Πρώτα ψιχάλιζε δάκρυα
και τώρα βρέχει αίμα.

Αν το γυρίσει σε χαλιάζι
ο Θεός να φυλάξει
τους νυχτερινούς διαβήτες
που δεν θα 'χουν
αλεξίσφαιρες ομπρέλες.

orson welles (part 2) = [baphomet]

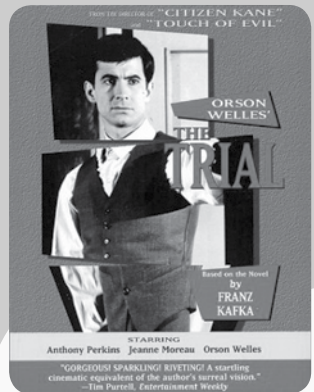
“Η δουλειά μου αντανακλά την εύθυμη τρέλα, την αβειαιότητα, την έλλειψη σταθερότητας, το μείγμα κίνησης και έντασης που χαρακτηρίζει τον κόσμο μας. Ο κινηματογράφος οφείλει να εκφράσει όλα αυτά τα πράγματα. Όταν ο κινηματογράφος θέλει να είναι τέχνη, πρέπει να είναι πρώτα απ’ όλα κινηματογράφος, κι όχι κακέκτυπη μίμηση άλλου λογοτεχνικού μέσου. Ο κινηματογράφος είναι ακόμα πολύ νεαρός, και θα ήταν αστείο ο ισχυρισμός ότι δεν είναι δυνατόν να προωθηθεί. Μακάρι να μπορούσα να γυρίσω περισσότερες ταινίες. Γιατί σε τελευταία ανάλυση ο κινηματογράφος (αν εξαιρέσουμε μερικές μικρολεπτομέρειες, χωρίς μεγάλη σημασία) δεν έχει εξελιχθεί ουσιαστικά εδώ και πενήντα χρόνια. Βλέπω ότι υπάρχουν σκηνοθέτες, που τους ανήκει το μέλλον, που είναι ευαίσθητοι και που πειραματίζονται με καινούργια θέματα, αλλά δεν βλέπω κανέναν αρκετά τολμηρό, ώστε ν’ αλλάξει τις φόρμες, τους εκφραστικούς τρόπους. Δεν μπορώ να χωνέψω αρχές ανέγγιχτες και αλήθειες γενικά παραδεκτές, κι όμως σιωπηρά αυτές ακριβώς οι απαραβίαστες αρχές βρίσκονται στη βάση των θεωριών όλων των δημιουργών που ασχολούνται σοβαρά με τα προβλήματα του κινηματογράφου. Ένα παράδειγμα: φαίνεται ότι όλοι ξεκινούν από ένα θεμελιώδες πιστεύω ότι μια βουβή ταινία είναι αναγκαστικά καλύτερη από μια ομιλούσα...”

Μια νεκρική πομπή μεταφέρει τον Οθέλο (Orson Welles) και την Δεισδαίμονα (Suzanne Cloutier) στην τελευταία τους κατοικία. Η λήψη μας επιτρέπει να δούμε ολόκληρη την τελετή καθώς η κάμερα που είναι κρεμασμένη από ψηλά, αποδεικνύεται τελικά, ότι δεν είναι παρά η υποκειμενική οπτική του Ιαγού. Του ανθρώπου δηλαδή που αποτελεί την αιτία της όλης δυστυχίας και που τώρα πια παρακολουθεί αμέτοχος τα τεκταινόμενα, καθώς βρίσκεται φυλακισμένος στην κορυφή του πύργου.

Όπως και στον “Makbeth” έτσι κι εδώ, ο σκηνοθέτης επιλέγει την εισαγωγική αφήγηση για να μας συστήσει άλλο ένα υπέροχο έργο του William Shakespeare. Έχοντας πια αποδεσμευτεί από την πίεση του Hollywood, ο Welles ξεκινάει με πάθος ένα ταξίδι για να ολοκληρώσει το όραμά του.

Δυστυχώς όμως παρά τις αγνές προθέσεις του καλλιτέχνη, η σκληρή πραγματικότητα του χαλάει για ακόμα μια φορά τα σχέδιά του. Η αποχώρηση κάποιων παραγωγών, του δημιουργεί αφάνταστες οικονομικές δυσκολίες. Σε καμιά ταινία του οι ηθοποιοί δεν άλλαξαν τόσες πολλές φορές. Χαρακτηριστικό είναι το γεγονός ότι τέσσερις Ιάγιοι προσλήφθηκαν και απολύθηκαν μέχρι να καταλήξουν στον Michael MacLiammoir (παλιός φίλος και θεατρικός δάσκαλος του Welles από το Gate Theatre του Δουβλίνου). Ενώ παράλληλα γνωρίζουμε ότι δεν κατάφερε να ενώσει στο ίδιο πλάνο τα τρία βασικά πρόσωπα του έργου, λόγω των άλλων επαγγελματικών υποχρεώσεων των ηθοποιών.

Τέσσερα χρόνια θα διαρκέσει αυτός ο Γολγοθάς καθώς ο φιλμ

γυρίζεται με πολλές ταλαιπωρίες στην Ευρώπη, όπου ο σκηνοθέτης αναγκάζεται να αυτοσχεδιάσει για να καλύψει τις διάφορες ελλείψεις στο καστ, στα ντεκόρ, αλλά ακόμα και στα κοστούμια. Είναι κοινό μυστικό άλλωστε ότι ο ίδιος ο Orson Welles θα αναγκαστεί να εμφανιστεί ως ηθοποιός σε διάφορες αμφιβόλου ποιότητας ταινίες με σκοπό να χρηματοδοτήσει το δικό του όραμα.

Το όλο εγχείρημα λοιπόν βάδιζε πάνω σε τεντωμένο σχοινί και ίσως η κατάληξη του να ήταν αποτυχημένη, αν δεν είχαμε την επιστροφή του Orson Welles στην καρέκλα του μοντάζ. Κάτι που είχε να συμβεί δυστυχώς πολλά χρόνια και συγκεκριμένα, από την εποχή του Πολίτη Κέιν. Ο κόσμος του Οθέλο κυριαρχείται από ένταση, ρυθμό και διαρκής αντίθεση μεταξύ μαύρου και άσπρου μέσα από την οποία ο δημιουργός, προσπαθεί να μας εξηγήσει τη μοιραία έκβαση των γεγονότων του παρόντος με τη βοήθεια της αναδρομής στο παρελθόν.

Η διαρκής πάλη ανάμεσα στην σκληρή παθητικότητα και τη δράση, σε συνδυασμό με τη διαστροφή της εξουσίας είναι τα κύρια ελατήρια που ταλαντεύουν τους ήρωες μας, σ' ένα έργο είναι η ολλήθεια που δέχτηκε πολλές και αντιφατικές κριτικές.

Για την ιστορία τέλος, να σημειώσω ότι ο Οθέλος που ουσιαστικά αποτελεί ένα προσωπικό στοίχημα του Welles με τις οικονομικές δυσκολίες αλλά και το μέτρο της αυτοσχεδιαστικής του ικανότητας να αποτελούν τις δύο όψεις του ίδιου νομίσματος, κέρδισε το 1952 το Μεγάλο Βραβείο στο φεστιβάλ των Κανών.

“Οι διαπληκτισμοί μου με το Hollywood άρχισαν πριν καν φθάσω εκεί. Το πρόβλημα ήταν το συμβόλαιό μου: το είχαν υπογράψει πριν πάω και με εξουσιοδοτούσαν εν λευκό. Μου είχαν δώσει υπερβολικά μεγάλες ελευθερίες. Όταν τελικά το κατάλαβαν, άρχισαν τις ίντριγκες και τις συνωμοσίες εναντίον μου και ποτέ δεν κατάφερα να τους αντιμετωπίσω. Είχα στα χέρια μου την πιο τρελή, την πιο φανταστική ευκαιρία στην ιστορία του κινηματογράφου κι έπρεπε να πληρώσω γι' αυτό. Στο Hollywood εργάζονται σαν υπάλληλοι εδώ και τριάντα χρόνια σκηνοθέτες ολότελα ανίκανοι. Φτάνει να πάρουν τη θέση. Ύστερα περιβάλλονται από βοηθούς που είναι κορυφές στη δουλειά τους και έτσι δεν χρειάζεται να κάνουν τίποτα οι ίδιοι. Όσο κρατούν το στόμα τους κλειστό, δεν πρόκειται να τους συμβεί τίποτα.”

Ο πλούσιος Γκρέγκορι Αρκάντιν (Orson Welles) έχει μία και μόνη αδυναμία, την αγάπη του για την κόρη του Ράινια (Paola Mori). Όταν ο νεαρός τυχοδιώκτης Γκυ Βαν Στράτεν (Robert Arden) θα προσπαθήσει να την πλησιάσει, ο Αρκάντιν δοκιμάζει να τον απομακρύνει, αναθέτοντας του να βρει τα χαμένα ίχνη της καταγωγής του. Πράγματι ο νεαρός, θα ξεκινήσει με αρκετή επιτυχία τις έρευνες του και θα ανακαλύψει μεταξύ άλλων πρόσωπα και γεγονότα του σκοτεινού παρελθόντος, μεταξύ των οποίων είναι η Σοφία (Κατίνα Παξινού) και ο Γιάκομπ Τσουκ (Akin Tamiroff).

Αυτό που δεν ξέρει όμως ο Βαν Στράτεν είναι ότι ο Αρκάντιν θέλει ουσιαστικά να μάθει ποιον γνωρίζουν τον ένοχο τρόπο αναρχικής του στα υψηλότερα κοινωνικά στρώματα “εξαφανίζοντας” τους. Ο Γκυ δεν θα αργήσει όμως να φτάσει στο σημείο όπου η ίδια του η έρευνα θα αποτελέσει κίνδυνο για τη ζωή του, καθώς τώρα πια και εκείνος ξέρει πάρα πολλά...

Ο Orson Welles μεταφέρει στον κινηματογράφο ένα δικό του μυθιστόρημα (Mr. Arkadin – 1955) επιφυλάσσοντας για τον εαυτό του έναν ακόμη μεγάλο ρόλο, ενός ήρωα που βαδίζει πιστά στα χνάρια του Πολίτη Κέιν. Μέσα από μια απλή αλλά συνάμα και ευφυέστατη ιστορία, ξεδιπλώνεται σταδιακά μπροστά στα μάτια μας, ένας ιατρός ηθικών διλημμάτων και ψυχικών διαβρώσεων.

Μεταφερόμαστε, σε μια μικρή πόλη στα σύνορα Αμερικής και Μεξικού. Ο μεξικανός αστυνομικός του τμήματος δίωξης нарκωτικών, Μιγουέλ Μάικ Βάργκας (Charlton Heston) και η αμερικανίδα γυναίκα του Σούζαν (Janet Leigh) γίνονται αυτόπτες μάρτυρες ενός ατυχήματος. Ένα αυτοκίνητο τινάζεται στον αέρα, μέσα στο οποίο βρίσκονταν τη στιγμή της έκρηξης, ο πλούσιος ιδιοκτήτης του και η φιλενάδα του. Ο Βάργκας ασχολείται με το ατύχημα και οι έρευνες του τον φέρνουν για πρώτη φορά σ' επαφή με τον τοπικό αστυνομικό Χανκ Κούινλαν (Orson Welles). Σχεδόν ταυτόχρονα, η συμμορία των Γκράντε με αρχηγό τον Θείο Τζο (Akin Tamiroff) απαγάγει τη γυναίκα του Βάργκας.. Είναι το “Touch of Evil” (Το άγγιγμα του κακού – 1958) το οποίο σηματοδοτεί την επιστροφή του Welles στα στούντιο του Hollywood, μετά από δέκα χρόνια. Οι παραγωγοί, εξακολουθούν να είναι επιφυλακτικοί απέναντί του, αν και ως ηθοποιός είναι ευπρόσδεκτος. Την καχυποψία τους αυτή, κμπτει ο Charlton Heston, που θέτει ως όρο της συμμετοχής του, να περάσει η σκηνοθεσία στα χέρια του Orson Welles.

Η ισχυρή παρουσία και η παντοδύναμη θέληση της εξουσίας έχουν συνδυαστεί εδώ, στο πρόσωπο ενός διεφθαρμένου αστυνομικού σε μια μικρή επαρχιακή πόλη. Το "Touch of Evil" εμπεριέχει πολλά από τα στοιχεία που μας είναι γνωστά στις ταινίες του Welles. Βασισμένο σ' ένα μικρό αστυνομικό μυθιστόρημα του Whit Masterson με τίτλο Badge of Evil και μέσα από τις τροποποιήσεις του σκηνοθέτη η ταινία μας δείχνει τον αγώνα ενός αθώου άντρα απέναντι σ' έναν αδίστακτο τυχοδιώκτη. Παρ' όλα τα περιορισμένα οικονομικά μέσα η δεξιοτεχνία του σκηνοθέτη θριαμβεύει αλλά το στούντιο της Universal για άλλη μια φορά, δεν μένει ικανοποιημένο. Προσλαμβάνει έτσι, έναν σκηνοθέτη τηλεοπτικών έργων, τον Χάρυ Κέλερ, ο οποίος αναλαμβάνει να ξαναγυρίσει μερικές σκηνές, ενώ είναι χαρακτηριστικό ότι για άλλη μια φορά ο Orson Welles δεν έχει λόγο, ούτε στο τελικό μοντάζ...

"Ενδιαφέρομαι περισσότερο για την κατάχρηση της αστυνομικής και κρατικής εξουσίας κι όχι του χρήματος. Σήμερα το κράτος είναι πολύ πιο δυνατό απ' το χρήμα. Ψάχνω λοιπόν μια δυνατότητα να το εκφράσω. Είναι καλύτερα να κυκλοφορεί ελεύθερος ένας δολοφόνος, παρά να δίνουμε στην αστυνομία την ευκαιρία να καταχραστεί την εξουσία της. Αν είχαμε την εκλογή ανάμεσα στην κατάχρηση της αστυνομικής εξουσίας απ' τη μια και το ατιμώρητο έγκλημα απ' την άλλη, θα 'πρεπε να διαλέξουμε το δεύτερο. Αυτή είναι η άποψή μου."

Ο Γιόζεφ Κ. ξυπνάει ένα πρωί και βρίσκει δύο άγνωστους άντρες να έχουν μπει στο δωμάτιό του, με την πρόθεση να τον συλλάβουν. Τελικά όμως του δίνουν την άδεια να πάει στο γραφείο του αφήνοντας τον να νομίζει ότι πρόκειται για κάτι ασήμαντο. Ωστόσο ο Κ. είναι νευρικός και μετά από

συνομιλίες με τη σπιτονοικοκυρά του καθώς και με τη γειτόνισσα, με την οποία είναι μυστικά ερωτευμένος, νιώθει πραγματικά ένοχος, χωρίς να ξέρει τον λόγο. Ακόμα και στο γραφείο του, έχει την εντύπωση ότι τον αντιμετωπίζουν με καχυποψία και σκοτεινούς υπαινιγμούς.

Φτάνουμε έτσι στο 1962 όπου ο Orson Welles σκηνοθετεί άλλη μία μεγάλη ταινία. Πρόκειται για το "The Trial" (Η Δίκη), όπου βασίζεται στο ομώνυμο διήγημα του Franz Kafka. Στον πρωταγωνιστικό ρόλο, συναντάμε τον Anthony Perkins πλακισιαμένο από ένα υπέροχο cast, με ηθοποιούς όπως, η Jeanne Moreau, ο Akim Tamiroff, ο Romy Schneider και φυσικά ο ίδιος ο σκηνοθέτης.

Έχοντας επιστρέψει πια ο Orson Welles στην Ευρώπη, του προτείνεται το αντικειμενικά δύσκολο εγχείρημα της μεταφοράς μιας ιστορίας του Kafka, στην μεγάλη οθόνη. Παρ' όλο τις αντιζηλοτητες που αντιμετωπίζει, ο σκηνοθέτης θα καταφέρει μέσα από τη "Δίκη" να φωτίσει με μια νέα οπτική γωνία κάποια από τα θέματα που τον έχουν απασχολήσει και σε παλαιότερες δημιουργίες του. Ενώ λοιπόν μέχρι τώρα, η παντοχού παρουσία των δυνατών (Κέιν, Αρκάντιν) εκφραζόταν μέσα από ένα και μόνο παντοδύναμο πρόσωπο, εδώ εκπορεύεται μέσα από το δικαστήριο του Kafka. Ένα δικαστήριο το οποίο αντιπροσωπεύει το ανώνυμο σύστημα και αφομοιώνει τους πάντες. Από το αλλοτριωμένο άτομο μέχρι την ολοκληρωτική κοινωνία και το οποίο κρυμμένο πίσω από το προσωπείο της ανωνυμίας, καταδυναστεύει απόλυτα, όχι μόνο τα θύματα αλλά και τους θύτες...

1965 και επιστρέφουμε σε έργο βασισμένο σε κείμενα του William Shakespeare με τον τίτλο Falstaff ή Chimes at Midnight (Φόλσταφ ή Οι Καμπάνες του Μεσονυκτίου). Ο λόρδος Bolingbroke (John Gielgud) στέφθηκε βασιλιάς με το όνομα Henry IV, αφού πρώτα δολοφόνησε τον προκάτοχό του κι έριξε στη φυλακή το γιο του και διάδοχό του. Οι προσπάθειες των ευγενών, για να δοθεί χάρη στον άτυχο νεαρό, συναντούν άρνηση. Για το λόγο αυτό ξεσπάει εξέγερση κάτω από την καθοδήγηση του Henry Percy (Norman Rodway) ενάντια στον σφετεριστή και το γιο του Hal (Keith Baxter). Ο Hal όμως έχει μήνες να φανεί στην Αυλή. Προτιμά να γυρίζει άσκοπα με τον γέρο τεμπέλη Falstaff (Orson Welles), που ζει στο πορνείο της μαντάμ Quickly (Margaret Rutherford) βρίσκοντας

παρηγοριά στην αγκαλιά της όμορφης πόρνης Doll Tearsheet (Jeanne Moreau). Εν τω μεταξύ όμως ο Henry Percy έχοντας συγκεντρώσει στρατό, τον αναζητεί...

Είναι η τρίτη ταινία του Welles που βασίζεται σε σαξιπηρικό έργο ενώ ο συγκεκριμένος χαρακτήρας του διονυσιακού Falstaff θα μπορούσε να χαρακτηριστεί και ως υποκριτικό alter ego του σκηνοθέτη, καθώς εκτός από τον κινηματογράφο, τον έχει υποδυθεί στο θέατρο

γιουγκοσλάβια γλύπτρια Όγια Κοντάρ, που παίζει σε μια ταινία του γάλλου σκηνοθέτη Φρανσουά Ράιχενμπαχ με τίτλο Girl Watching. Ο Welles συνδέει τον εαυτό του και την πολυτάραχη καριέρα του με τη ζωή και την πορεία αυτών των τριών ανθρώπων, βρίσκοντας κοινά σημεία αναφοράς σ' αυτούς και σ' άλλους μεγάλους ή και λιγότερο πετυχημένους καλλιτέχνες. Ο εξηντάχρονος πλέον καλλιτέχνης στην πιο προσωπική του ταινία κρίνει και κρίνεται,

στα 12, στα 24 αλλά και στα 45 του χρόνια.

Ο Falstaff δεν κλείνει μόνο τη σαξιπηρική τριλογία του Welles. Ταυτόχρονα αποτελεί και το πρώτο του έργο σε ώριμη πια ηλικία. Έργο που θα μπορούσε να χαρακτηριστεί και ως ένα είδος απολογισμού του ίδιου του σκηνοθέτη. Όπως στον Μάκβεθ έτσι κι εδώ ο ίδιος ο βασιλιάς παραβιάζει το Νόμο για να αποκτήσει την εξουσία. Όμως στον αντίποδα της εξουσίας βρίσκεται η δικαιοσύνη. Και ενώ στο σαξιπηρικό δράμα ο Ερρίκος ο Έ προσπαθεί να συμφιλιώσει αυτά τα δύο αντίθετα και να γίνει ένας καλός βασιλιάς, για τον Welles αυτή του η προσπάθεια είναι εκ των προτέρων καταδικασμένη, καθώς ο "καλός βασιλιάς" αποτελεί για εκείνον μια αντίφαση.

Και κλείνουμε λοιπόν το αφιέρωμα μας σ' αυτόν τον ιδιοφυή καλλιτέχνη που ακούει στο όνομα Orson Welles, με το "Αλήθεια και Ψέματα" (1966), μια ειρωνική ταινία - δοκίμιο, σχετικά με την πραγματική και την εμπορική αξία της τέχνης. Ο Welles, που παρουσιάζει τον εαυτό του σαν λωποδύτη και απατεώνα, εμφανίζεται στο δωμάτιο του μοντάζ κυρίαρχος του υλικού του, ένα υλικό που αφορά τρεις ανθρώπους: τον παραχαράκτη έργων τέχνης Ελμύρ ντε Χόρν, τον Κλίφφοντ Τρβινγκ, που έγινε διάσημος χάρη στην ψευδο - βιογραφία του Χάουαρντ Χιουζ και τη

εξομολόγώντας μας πως "η προσωπική αξιοπρέπεια και το προσωπικό όραμα δεν συμπίπτουν, γιατί η πραγματικότητα αντιστρέφει και παραμορφώνει την αλήθεια" για να συμπληρώσει ευθύς αμέσως "επειδή η πραγματικότητα θέλει ν' αγνοεί την αλήθεια, γι' αυτό και η τέχνη είναι ένα ψέμα, αλλά ένα ψέμα που πραγματώνεται την αλήθεια..."

"Για πολύ καιρό σκόπευα να μοντάρω μια δική μου παραλλαγή της ταινίας με τίτλο " Touch of Evil". Γιατί πίσω από την πλάτη μου η εταιρεία είχε αλλάξει το μοντάζ. Στους "Άμπερσους" υπάρχουν τρεις σκηνές, που μου είναι άγνωστες. Το τέλος ολόκληρο δεν είναι δικό μου. Το "Ταξίδι στο Φόβο" ήταν ένα ιδιωτικό αστείο για τον Κοτέν, τον Φόστερ και μένα. Οι παραγωγοί κατακρεούργησαν την ταινία. Το τελικό μοντάζ της "Κυρίας από τη Σαγκάη" δεν είναι δικό μου. Μόλις που διακρίνεται ακόμα το δικό μου στυλ. Το τελειωτικό κόψιμο το έκαναν άλλοι. Ο παραγωγός του "Κύριου Αρκάντιν" ήταν φίλος μου - έτσι τουλάχιστον παρουσιαζόταν - αλλά αυτό που μου έκανε ήταν πολύ χειρότερο απ' όλα όσα έκανε ο Χάρντ Κον με την "Κυρία από τη Σαγκάη". Ο "Κύριος Αρκάντιν" στην τελική του μορφή του είναι αγνώριστος. Μου αρπάζουν τις ταινίες μέσα από τα χέρια μου, πριν τελειώσω το μοντάζ..."

"Κάθομαι εδώ και κάθομαι.
Εγώ εδώ, απέναντι η καρδιά μου και
πιο μακριά η κουρασμένη σχέση μου μαζί
της. Έτσι για να φαινόμαστε πολλοί κάθε που μας
μετράει το άδειο."

.....

"Πρόσχε όταν στρώνεις το τραπέζι
πριν καθίσεις
να ελέγχεις σχολαστικά
την αντικρινή σου καρέκλα
αν είναι γερή μήπως τρίζει
μήπως χαλάρωσαν οι εγκοπές
μήπως φαγώθηκαν οι αρμοί
αν υποσκάπτει το σκελετό σκουλήκι
γιατί εκείνος που δεν κάθεται
γίνεται κάθε μέρα όλο και πιο βαρύς...
Κική Δημουλά

.....

"...πιο μακριά"...
"...η κουρασμένη σχέση μου"...
"...για να φαινόμαστε πολλοί..."
"...το άδειο..."
"...πριν καθίσεις..."
"...να ελέγχεις σχολαστικά..."
"...κάθε μέρα..."
"...όλο και πιο βαρύς..."

οι λέξεις...που (εκ) παιδεύουν...
πρέπει να βρεθεί η σωστή λέξη...το σωστό κομμάτι του
παζλ, το μοναδικό, για να πλάσει τη σωστή εικόνα...μπορεί
να πάρει λεπτά, ώρες, μέρες για να βρεθεί...πρέπει να είναι όμως
μόνο αυτή και καμία άλλη...

το "φαίνεσθαι", το "είναι"...

η καρδιά μου αποκτά αυθύπαρκτη υπόσταση, την τοποθετώ ΑΠΕΝΑΝΤΙ και όχι ΔΙΠΛΑ
μου...δεν είναι σύμμαχος, φίλος μου, δε συμπορευόμαστε...βγαίνει (ή την ξεριζώνει;) από το
σώμα μου, ζω, αναπνέω, σκέφτομαι, δρω, πράττω χωρίς εκείνη...πάντα να προσπαθώ, να
παλεύω για τη σχέση μου μαζί της, κι όμως, να βγαίνω ηττημένη, ο αγώνας άνιστος, η σχέση
κουρασμένη...όσο κι αν με πληγώνει να μην το βάζω κάτω, να επιμένω, να προσπαθώ να την κλώ
έστω για λίγο φίλη μου...σα να θέλω να τη δω έστω και για μια στιγμή να χαμογελά, κι ας είναι η τελευταία...
σα να προσπαθώ να κερδίσω κάποιο στοιχείο, κι ας χάνω, εγώ να επιμένω...για να φαινόμαστε πολλοί
κάθε που μας μετράει το κενό, το τίποτα...για να ξεγελώ το άδειο, να μη μυριστεί τη "μοναξιά" μου, τον
αργό χτύπο της καρδιάς μου ...

για ποιο λόγο να επιμένω άραγε...; με περιθάλπει η ελπίδα, βρίσκω το κουράγιο και την αφήνω να με
θρέφει, φωλιάζει μέσα μου, συντηρεί τη σχέση μας, την κουρασμένη σχέση μας - ως τότε...; όλα είναι
σιγμές...άσπρο μέτρημα, μελανό άθροισμα - γιατί;

τι να κρύβεται πίσω από το δικό μου "φαίνεσθαι"...; αν με κοιτάξεις πιο βαθιά στα μάτια ίσως να το
δεις... ποταμός τα δάκρυα, οι λυγμοί...προσπαθώ να τα ελέγξω, αδυνατώ ωστόσο...γιατί να
μην μπορώ...; δεν είναι αυτό που φαίνεται...κανείς δεν το αντιλαμβάνεται...μην ψάχνεις
δυσκολούς συνδυασμούς, είναι πολύ πιο απλά όλα απ' ό, τι νομίζεις...πολύ πιο
απλά...μόνο που για να μπορέσω να συνεχίσω να ελπίζω, να
επιζώ, πρέπει να ζήσω έστω για
λίγο το όνειρο...το δικό
μου όνειρο...

[issue 016] - [050709] - [chimeras.gr]

άπιλο – [γ. πακίτη]

Είσαι βροντή
του χειμώνα
χαιδεμένη

Κοίτα!
Λιμνάζουν οι αστραπές
εντός σου

Θεέ μου!
Η παγωνιά
τα βλέφαρά μου στάζει

Καταφύγιο αζετέραστο
με ονειρεύεται

Στην απεραντοσύνη
της βροχής
πόσους κύκλους
ακόμη θα κάνω;

Αγρυπνούν οι θυμισες απόψε
Εικόνα ανεξίτηλη
με κινηματογραφεί

Και η φωνή...
Ψιχαλίζει καρδιά!

«οι σκέψεις μου φτερά μουσικής,
πετούνε ανατολικά»

Ιθάκη - [μ. νικολάου]

Σ' εκείνη την Ιθάκη να βγεις..

εκεί που οι Σειρήνες ακόμη
μαγεύουν τα πέρατα των βουνών.

Εκεί, που ο Οδυσσέας
ανασαίνει μέσα από τις φυλλωσιές..

Σ' εκείνη την Ιθάκη να βγεις..

Εκεί που τα βότσαλα μετριούνται
στα διάφανα νερά σαν τις καθαρές ψυχές.

Σ' εκείνη την Ιθάκη να βγεις;

Εκεί, που πάνω στο κάστρο της
αγναντεύουν
τα πουλιά τον δικό τους Έρωτα..

Εκεί που το γεμάτο πράσινο
είναι πάντοτε δοσμένο στην αγκαλιά
του απέραντου γαλάζιου

Εκεί να βγεις,
και να με συναντήσεις..

κάτω απ' την υπογραφή του monet - [γ. βλάχος]

Όταν κλινოსκεπάσματα γαλάζιας νύκτας
τυλίγουν τη πόλη
σχιζοφρένεια, κατάθλιψη, απάτη
διασχίζουν λεωφόρους
ή κουμπάνε στο κόκκινο
πράσινη βροχή λιμνάζει
στο κήπο του μπορντέλου
η γάτα στο κεφαλόσκαλο
ανακατεύει τη τράπουλα
ο έρωτας ιδρωμένος κυλάει
επάνω σε θηλυκό κι αρσενικό
ποτάμι κάτω απ' την υπογραφή
του Monet

may day όνειρα - [μ. ρομποπούλου]

Και όταν γεράσουμε
- χωρίς να έχουμε το δικαίωμα
Απαλλαγής τίτλων ιδιοκτησίας -

Θα επιμένουμε
ότι οι πλατείες
δεν έχουν αποσβεσθεί
και η συνείδηση
σύνθημα
κόκκινο
βροντερό
πάνω στ' αγάλματα που βγάζουν γλώσσα
στα εφήμερα παπούτσια μας

- ο τρισύλλαβος τρόμος αμφίβολο σημείο του
χρόνου -

θα καμωνόμαστε
τεντώνοντας στον παλιό καναπέ
πολυκαρισμένες επιθυμίες που τρίζουν -
ότι εκείνο το Κάτι
που μοιάζει με αγκίστρι
ανώφελων μα τόσο όμορφων αναζητήσεων
είναι ακόμα γαντζωμένο στα μάτια
και το δάκρυ μυρίζει
φρέσκο αίμα και λιωμένη σοκολάτα

Θα πιστεύουμε
πως ακόμη αποστέλλουμε στον κόσμο
τα σφριγηλά

Mayday Όνειρά μας ...

βακχικών:
τίποτα δεν είναι
αληθινό,
η προπαγάνδα
συνεχίζεται

επιμέλεια:
ν. ι. πουλάκος,
τ. ρήτος,
στράτος π.

«Είμαστε καταδικασμένοι να διαπρέψουμε, να επιτύχουμε, να φανούμε αντάξιοι των υψηλών προσδοκιών μας, των ονείρων που κάνουμε κάθε βράδυ. Είμαστε μαγεμένοι από φαντάσματα αλλοτινών στιγμών. Οι τίτλοι του τέλους θα πέσουν για εμάς και τότε νικητές θα απογειωθούμε για να αγγίξουμε τα αστέρια».

Και σε κάποιον ύφους ποιητικές διηγήσεις για την απόλυτη τέχνη του σύμπαντος κόσμου, καταλαβαίνω πως πρέπει ν' αρχίσω τις προετοιμασίες για έναν πόλεμο που νόμιζα πως είχε τελειώσει. Ο χρόνος αναπηδά σε σπασμένη γραφομηχανή, με τον Βόρειο Άνεμο πάνω από τα ερείπια να φαντάζει ο Μεγάλος Αδελφός μου. Στους πλεγμένους γαλαξίες το μυαλό μου τσουρουφλισμένο από αστραπιαίες εκρήξεις, επιστρέφει στις κόκκινες νύχτες του Au Revoir ανάμεσα σε πολεμικές εικόνες και σαθρές

σκέψεις.
Σ' αυτά τα παιχνίδια αναφέρεται η επανάσταση της ποίησης. Κρατήστε αναμμένες στο στίπτι τις φωτιές, αν και λαχταράνε οι καρδιές, ένα μακρύ, μακρύ μονοπάτι απλώνεται μπροστά μας

[Διαβάζοντας Ουίλλιαμ Σ. Μπάροουζ]

*

Ίσως και να 'ναι η έσχατη μου εικόνα. Γίνομαι στιγμή της

[Νατάσα Ζαχαροπούλου – Ατμός]

*

Στις σελίδες ενός βιβλίου μπορείς να βρεις την πραγματική σου υπόσταση, ή μάλλον να ανακαλύψεις ότι είσαι κι εσύ μέρος του!

Ξεχώρισα τις μεγαλύτερες νύχτες απ' το συρτάρι μου και προσπάθησα να τις ξοδέψω πάνω στις ουλές του δέρματός σου. Εσύ με έλουσες με κείνα τα αστρόχαρτα του ουρανού. Πέταξες

πάνω μου κι ένα σακάτη ήλιο, ο οποίος στεκόταν κρεμασμένος σ' ένα δένδρο, στη ράχη ενός γκρεμού. Περάσαμε έτσι ώρες ατελείωτες, γεμίζοντας και ξαναγεμίζοντας τα ποτήρια. Σε μια απρόσμενη στιγμή, τρομαγμένη γύρισες και μου ψιθύρισες:

«Για εκείνους τους ταξιδιώτες που χαράζουν την πορεία τους χωρίς χάρτες ή οδηγούς, κάθε απρόσμενη αλλαγή του πλάνου τους, τους γεμίζει μ' ένα κύμα χαράς. Αυτή η χαρά δεν είναι κάποια πόρνη που μπορεί ν' αγοραστεί με το χρήμα, ούτε κάποια νόστιμη γεπόνισσα που μπορείς να τη ρίξεις μ' ένα επίμονο φλερτ. Αυτή η χαρά είναι μια άγρια γαλανομάτα νεράιδα, είναι η αγαπημένη κόρη της περιπέτειας, είναι η αδελφή του κινδύνου και για χάρη της - για τη σπάνια και πάντα εφήμερη αγκαλιά της, για την προσωρινή πίεση που ασκεί στην εγκεφαλική μεμβράνη

της έκστασης – είναι που πολλοί άντρες εγκαταλείπουν τα στίπια τους.»

Τα κεριά είχαν λιώσει πάνω στο μικρό τραπέζακι, τα ποτήρια σπασμένα, ο μικρός δράκος, ο οποίος κάπνιζε συνέχεια, τώρα πια σιγοψήνεται μέσα στις στάχτες του, το φάντασμα της κάμαράς μου στη θέση του, στριμμένο να κυνηγάει αυτή την νεράιδα. Το πρωί ξύπνησα ιδρωμένος μάζεψα τα κομμάτια μου κι έφυγα για νέες περιπέτειες, ίσα-ίσα όμως πρόλαβα και κοιτάξα κάτω απ' το κρεβάτι μου, ένα βιβλίο ήταν πεταμένο : Το Άρωμα του Ονείρου.

[Διαβάζοντας Τομ Ρόμπινς]

υ.γ. Στους απύθμενους γαλαξίες του ονείρου ξεκινάει κάποιο βακχικό πρωινό.

The end ?

μάτια αγγελικά
[julia engel]

Δεν ξέρω αν είναι
αγγελικά..
είναι ανοιχτά
γεμάτα ζωή,
ευφορία, αστραπή
και κεραυνός μαζι.
για σένα είναι
ολόγερμα - μάτια
ερμητικά κλειστά,
νωπά όπως όταν
τα χτύπησε με
ορμή η θάλασσα
παραμένουν
ανέγγιχτα στις
Άλπεις του βυθού
μου.

δεν είμαι εδώ.
είναι απροσδόκητα
προσβεβλημένα.
στο ατελείωτο
βάθος τους
σκισμένα στα δύο,
στα τέσσερα...,
σε χίλιες χιλιάδες
θρύμματος
δεν είμαι εδώ.

πώς μπόρεσες
να πιστέψεις έστω
και μια τόση δα
στιγμούλα που
χύνεται και χάνεται
ότι θα μπορούσα
να περπατήσω για
μια στιγμή μέσα
σου και μετά να
θελήσω να φύγω.
ποιός έφυγε
οικειοθελώς από
τον παράδεισο;
πώς γίνεται να
περάσω την πύλη
γνωρίζοντας ότι σε
εκατομμυριοστές
χ στιγμές θα
οδηγήσεις τα
βήματα μου στην
αντίθετη φορά
τους κι ενώ θα
ευφραίνομαι
τους ζωμούς των
καρπών σου, θα
με αποχωριστείς με
το πιο γλυκό φιλή

της νιότης σου;
θαρρείς πως δε
με είδες ποτέ να
χαζεύω αδιάφορη
τάχα μου τον
- πίσω από
την καγκελνία
τυλιγμένη ρόδα
πόρτα - κήπο
σου, δεν είδες
τα χείλια μου
γεμάτα ήλιους,
τα κοράλλια
αστράπτοντα να
καθρεπτίζουν το
φως σου στις δυο
θάλασσές μου,
να αδημονώ να σε
δώ να πλησιάσεις,
να τολμάς να
μου ανοίγεις αι
επιθυμώντας με,
κι εκεί που ρουφάς
με μανία τη σάρκα
απ' το κοράλλι να
θυμάσαι τη ζωή
σου, το βιβλίο
της ξεχασμένου κι
ανοιχτό, να τρέχεις
πάνω στις σελίδες,
να με βρίσκεις
στα "γραμμένα",
αναζητάς
τα "πρέπει"
και πονάς,
αναρωτιέσαι ποιός
τα όρισε, γυρίζεις
στο πίσω μέρος -
στο αλφαβητάρι
και βλέπεις
ξαφνικά εσένα.
Στην πιο ειρωνική
μορφή του, να σε
κοιτά κατάματα.
Δεν αντέχεις,
φεύγεις. Τρέχεις.
Φουχία. Εσύ μόνο
- τρέχεις. Σε λίγο
πάλι φασαρία.
Όσο πιο δυνατά
τόσο το καλύτερο.
Να μην σε ακούς...
Καλύτερα... Να μη
σε νοιάζει.

22.01.2004 Σε
περιμένω. Το
ξέρεις. Μην αρχείς.
Μη βιαστείς.
22.01.2009 ...

Είναι ώρα. Να
οδηγήσω τα
βήματά μου στην
αντίθετη φορά
τους. Βουλιάζω.
Ουρλιάζω να
με αρπάξεις,
αρπαχτικό πουλί,
και να με πάρεις
μαζί σου στη
φωλιά σου, να
γλείψεις τις πληγές
μου απ' τα νύχια
σου, να με θρέψεις
με το στόμα.
Ουρλιάζω με όλο
μου το σώμα.
Ταυτόχρονα
σωπαίνω.
Θέλω να σε
αφουγκραστώ
απ' το πρώτο
κιάλας βήμα. Να
αισθανθώ τις
πρώτες κίτρινες
καμπανούλες
να μπαίνουν
μέσα μου, τις
αγαπημένες
παπαρούνες
που θα
ακολουθήσουν,
ενώ θα γεμίζεις
την καρδιά μου
με λουλούδια του
αγρού.

Είναι ώρα. Δεν
είμαι εδώ. Δεν
είμαι εγώ. Θέλω
να σε ρωτήσω.
Τι ώρα είναι; Πού
είμαι;
Ποιός είμαι; Εσύ
ξέρεις...
Τα ρόδα πίσω μου
μελαγχολούν. Τα
ρόδα μέσα μου
κλαίει. Ξεβάφουν

τα πέταλα κόκκινο,
αίμα, ξεχειλίζει,
στάζει από τα
μάτια, τα αυτιά, με
τυλίγει, δεν ακούω
πια, δεν μιλώ.

Η Μάνα.
η μάνα άσπρη, με
νοήματα και ήχους
μουγκής
να παλεύει
ασάλευτη ενάντια
στη διάφανη
απειλητική
θάλασσα του
μέσα μου. Γιατί;
ποιόοοος; ποιός
τόλμησεεεε;
κορίτσι μου,
άστρο της Αυγής,
μαργαριτάρι;
θα ανασάνει μόλις
δει πάλι πουλιά
στα μάγουλά μου,
συγκεκριμένα
γλάρους με
ανοιχτά φτερά

τι σημασία έχουν
όλα αυτά; έτσι κι
αλλιώς θα φύγω
νωρίς

μόλις
γλυκοχάραζε,
τίναξα τις
φερούρες μου,
ονειρεύομαι
παρρω, μια
ατέρμονη πτήση
με περιμένει
ανυπόμονη μαζί
με όλη τη νεογενή
αγάπη μου

jE/2009
μάνα είμαι καλά.
κι εσύ.
αγάπη της αγάπης
μου,
των αγγέλων
άγγελε, πάντα.

ασύμπτωτες φωτογραφίες - [kiou]

Από μια φωτογραφία το έσκασα.
Μη με ρωτάς από πιο
χρονοντούλαπο δραπέτευσα.
Ίσως αυτό που άνοιξες εσύ.
Ή μήπως από αυτό που 'χεις
κλειδαμπαρώσει;
Σε πλησίασα με βήμα τρεμάμενο.
Σε πλησίασα, τόσο κοντά.
Και ύστερα χάθηκα.
Η μορφή μου ξεθώριαζε μέσα στον
όχλο.
Ξένος μέσα στους ξένους.
Έτσι ήσουν πιο ασφαλής.
Έτσι πιο ασφαλής ήμουν.
Και ύστερα βρέθηκα γραμμή σ' ένα
βιβλίο,
που τις σελίδες του δεν άγγιξες
ποτέ.

Είσαι αυτό που είσαι;
Ή μήπως η πλαστελίνη στα
δάχτυλα του νου μου;
Και εγώ;
Είμαι άραγε ακόμα το μαραμένο
άνθος;
Μην απορείς που με τον καιρό
εξατμίζομαστε.
Είδωλα στους πειραγμένους
καθρέφτες της αχόρταγης
επιθυμίας μας.
Πως να με νιώσεις,
αν γέφυρα στο άσπρο των ματιών
μου δεν ενώσεις;

λύτρωση - [μ. μεσσήνης]

Κουράστηκα να περπατώ
μες στις τρομερές
αντανακλάσεις του κόσμου,

γέρω τώρα πάνω από τις
μυστικές φωνές κι αποξεχνιέμαι
στη γύμνια του κρανίου μου.

Μες στις θύρες της αυγής
κυλούν οι νύχτες, ξαπλωμένες
στο στερέωμα μιας ματωμένης
περιπλάνησης, που καιεί μες
στα σπλάχνα της το αύριο και
φρίττει στην ουσία της στιγμής,
πνίγοντας μες στα δάχτυλά
της την προσδοκία, σ' ένα
χαμόγελο σιωπής.

Όλα μου μαρτυρούν μια
παρουσία, που αιωρείται έξω
απ' τον χρόνο με τη λευκή
απάτη του πραγματικού,
ζεσταίνοντας κάποιες
αισθήσεις, που έχουν μέσα μου
κρυφτεί.

Σκύβω πάλι στις δονήσεις
των μυστικών φωνών,
εξουσιάζοντας τα κύμβαλα της
υπέριστης οδύνης
με τους παλμούς
των κροτάφων μου,
εναρμονίζοντας μες στα
σπήλαια του νου τους
λαμπερούς αντίλαλους του
απειρού.

δεκεμβρίου αγγίγματα* - [επαιτής]

«Το Δεκέμβριο, ζωγράφισα ένα
σκιάχτρο μέσα σε χέρσο χωράφι.
Να τρομάξει των λαιμαργών
πουλιών το σινάφι».

Χρώματα, αποχρώσεις, γητέματα
αναισχυντίας
πάνω σε άβουλη παλέτα,
δυσωδία μπαγιάτικης κόνζας
άγονου ερωτισμού
και τα πινέλα ανάσκελα νεκρά,
σκεβρωμένες επιθυμίες,
τα μέθυσαν
και ύστερα με φιλήδονα
αγγίγματα τους έκοψαν τις
γλώσσες.

«Το Δεκέμβριο, παρατήρησα για
πρώτη φορά με ειλικρίνεια το
χρώμα των μαλλιών σου, εκεί
χαμηλά στο λαιμό σου, την ώρα
που σκέπασες με το φουλάρι το
πρόσωπό σου».

Βαυκαλίζουσα ακτιβιστική
υποκρισία,
λογαριάζεις
τις ανάσες και τα δάκρυα,
ανακρίνεις
το αίμα στο μέτωπο,
ανασκαλεύεις
τις πηλγές συντάσσοντας
ηδυπαθή διαβατήρια
προσήλωσης,

το Δεκέμβριο,
τα πιο μελίχια ονόματα γυναικών
είναι τα δισύλλαβα,
λιγώνουν το νου δίχως λάγνα
αγγίγματα.

* με αφορμή τα γεγονότα του
περασμένου Δεκεμβρίου

lord, use somebody else... - [tango]

My lord, mon dieu, θεέ μου!
σε εκπαιδευσαν
μα, λάθος τους εκπαιδεύεις ...

κουράζεις τις άκαρπες εισαγωγές
κ στο ορφανοτροφείο σου
ωριμάζουν γυναίκες ...

περνάς κ μαδάς φούστες
ενοποιείς δοκιμαστήρια
τιμωρεις , ζηλεύεις,
υγρά στην τιμή μιας βραδιάς ...

αραιώνες σύννεφα
όταν πρόβαλε
ενοχοποίησες το πεζοδρόμιο
κ όχι τα λασπωμένα βήματά τους
...

είσαι σε έξαρση
κ είναι επικίνδυνο όταν απορρίπτεις
όσους συνειδητά 'βάφτισες' ...

My lord, mon dieu, θεέ μου!
όταν καταφέρεις να διδάσκεις
στα χέρια τους κ στα σάλια τους ,
ίσως τότε ακίνδυνα να σε
περιφρονήσω ...

libères moi ...
set me free ...
απάλλαξε με ...

I.

Μια μέρα, άλλαξα τα μολύβια μου μπροστά στο νερό
 και κάρφωσα στα μάτια την αποβάθρα
 με τους κατακόκκινους επισκέπτες
 Έκανε κρύο στη μεγάλη πόρτα του σταθμού
 και όλες οι αναχωρήσεις κλαστές
 Πέθανε το τραίνο, φάναξε η ζηλιάνα, από την άλλη άκρη του σταθμού
 πέθανε γυρεύοντας τον ύπνο του
 Και χαμόγελασε τη μέρα εκείνη που τα ρολόγια
 πήδουσαν δεύτερα νεκρά στην αποβάθρα
 Γλυκιά η ζηλιάνα,
 ακουμπούσε τα χείλη της πρώτα στη φυλή
 ανέμιζε ύστερα κάτι μεγάλα χαμόγελα στους ταξιδιάρηδες
 και πάλι τραβιόταν και τα ξανακολλούσε στους γοφούς της
 να χοροπηδούν
 Οι περισσότεροι, μαζεμένοι πίσω απ' το σταθμό
 από τη μεριά που τους εμπνέει για ταξίδια
 Φύτευαν φίλους όρθιοι στην προσμονή
 το πρόσωπο να μακραίνει να μακραίνει
 την τρίτη μέρα έφυγαν μαζί
 Πουθενά εγώ
 Εκατό φορές άγνωστη σ' όλες τις προσμονές

II.

Βιαζόταν να φτάσει στην αποβάθρα
 Αλαφρότατη έτρεχε η μικρή χορευτριά
 στο βρώμικο νότο του Πειραιά
 Τα τακούνια της σχεδόν σκαρφάλωσαν το νερό
 ν' ακουμπήσει τα χείλη του άντρα
 που ήδη μανουβράριζε το καράβι
 Ένα πρωί στον Πειραιά
 Μια μικρή νερένια γυναίκα έπεφτε έξω
 απ' το ταξίδι του νερού

III.

Οι δρόμοι βρεγμένοι
 μα τα κορίτσια πάνω τους μεγάλωναν
 τις κουβέντες
 και δραπέτευαν το νερό
 προς τη μεριά του ναύτη
 που τις κοιτούσε ήσυχα, γλυκά
 Δε βιαζόταν να τις σταματήσει καθόλου
 Στο βάθος το πέλαγος
 βράδιαζε στα καράβια
 Όλα τα καράβια στον κόσμο βραδιάζουν
 χωρίς εύθυμες κουβέντες πάνω τους να γλιστρούν

παγκάκι - [σεμπάστιαν]

Είμαι παγκάκι. Πάνω
του κάθονται πεσμένα
φύλλα.
Κι' ύστερα φυσάει
και μένω πάλι μόνος.
Κάπου κάπου νιώθω
ανθρώπους να
ξαποσταίνουν κι'
άλλοτε να κοιμούνται.
Πάνει βροχή.
Όλοι με προσπερνάνε.
Κρατάνε τις ομπρέλες
και τραυματίζει ο ένας
τον άλλον.
Ζητάν συγνώμη.
Πολλές φορές
αυτοτραυματίζονται.
Είμαι παγκάκι.
Κάθε χρόνο κάποιος
του δήμου με βάφει.
Ρίχνει στις γρατσουνιές
μου χρώμα,
καλύπτοντας με να
φαίνομαι ωραίο.
Μακάρι να καώ.
Να έρθει
μια φωτιά και να με
κάνει στάχτη. Να
έρθει κι ο αέρας να με
διασκορπίσει. Να με
ταξιδέψει...
Είμαι παγκάκι. Και
κρυώνω.

positiv A - [konstantis] ☺

with yourself keep
a list of your goals
positive thoughts
and actions
remember
you are what
you think you
feel what you
want

Happy Little Trees

διανομή

αθήνα:

. αλφειός . βαβέλ . ελεύθερος τύπος . εναλλακτικό βιβλιοπωλείο . λεμόνι
. πρωτοπορία . ναυτίλος . solaris . tilt . underground bookstore
. αθήναιο . μικρό cafe . χάρτες . nosotros

θεσσαλονίκη:

. metropolis bookstore . σπηλιά των comics . λωτός . σπύρτο

γιάννενα:

. θυμωμένο πορτραίτο

λάρισα:

. 9 ρίχτερ

χαλκίδα:

. magaret tattoo story

«Για μας ωαι γούμε κριμμένα χιρπίς να εκασινύναστε
και χιρπίς να μας εκασύνουσι. Οι νεκροί είναι νεκροί.
Οι μεγάλοι και ειουδαίοι τραβούν το δρόμο τους ανεμώδηστα.
Η μόνη ελιώδα ωαι έρενε στον κόσμο είναι στους ασήμαντους ανδρώους.»

- ursula le guin -

I've
always
been
fasci-
nated
by the
con-
nection
be-
tween
music
and
num-
bers.
Psyche-
delic
experi-
ences
lead in
this di-
rection;
they
help us
to see
things
in terms
of num-
bers
and
their
forms
of struc-
tures,
as if the
music
was
made
out of
crystals.
boc

